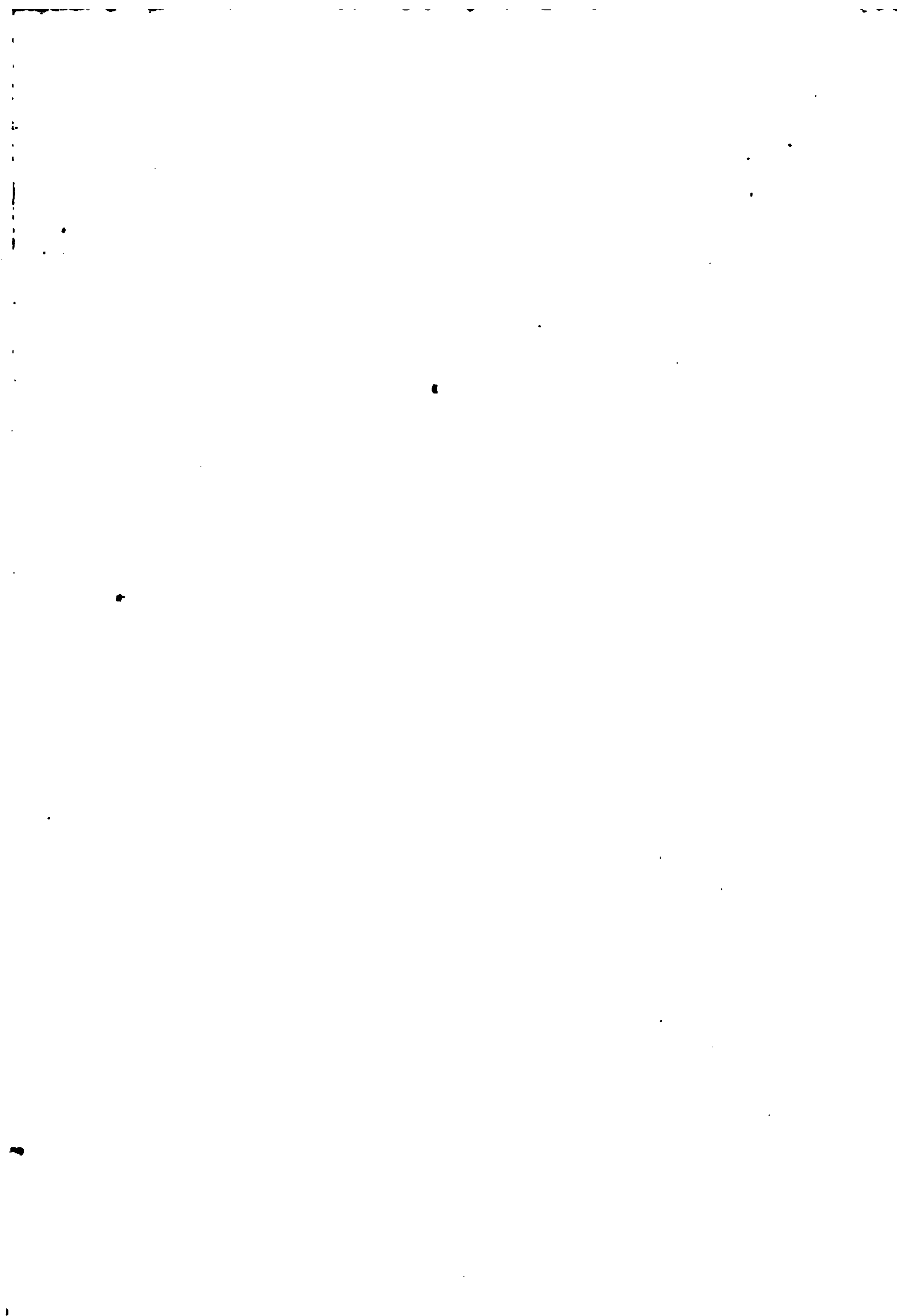

600095716Y

To the Bodleyan Library, Oxford,
from
the translator.

HVILOSTUNDER.

ÖFVERSÄTTNINGSFÖRSÖK

AF

EN DILETTANT.

GÖTEBORG.
GÖTEBORGS HANDELSTIDNINGS AKTIEBOLAGS TRYCKERI.
1878.

Pris: 2 Kr. 25 öre.

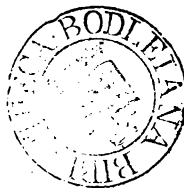
HVILOSTUNDER.

ÖFVERSÄTTNINGSFÖRSÖK

AF

EN DILETTANT.

GÖTEBORG.
GÖTEBORGS HANDELSTIDNINGS AKTIEBOLAGS TRYCKERI.
1878.

INNEHÅLL.

Sid.

HEINRICH HEINE.

NIKOLAUS LENAU (VON STREHLENAU).

OTTO FRIEDRICH GRUPPE.

FERDINAND FREILIGRATH.

EMANUEL GEIBEL.

FRIEDRICH BODENSTEDT.

ALFRED MEISSNER.

PIERRE JEAN DE BERANGER.

ALPHONSE DE LAMARTINE.

JEAN REBOUL.

VICTOR HUGO.

Rättelser:

Sid. 63, rad. 15, *står:* fremmad — *läs:* främmad
„ 80, „ 26, *står:* Som, qvald af tvifvel, likväl — *läs:* Som, fastän tviflet qvalde,
„ 82, „ 3, *står:* Och skådat, långt bort — *läs:* Och sett, långt borta
„ 103, „ 13, *står:* men lille gosse, — *läs:* min lille gosse,

Några vid korrekturläsningen förbisedda olikheter i stafningssättet, såsom att *makt* på åtskilliga ställen förekommer i stället för *magt*, torde benäget ursäktas.

ÄLFKONUNGEN.

Efter *Goethe.*

Hvem rider så sent i vind och natt?
En fader med barnet, som är hans skatt;
Han håller gossen med säker arm,
Han värmer honom invid sin barm.

Min son, hvi gömmer du ansigtet? säj! —
Ser du då, fader, alfkungen ej?
Alfkonungen — krona och släp han bär! —
Min son, en töckenbild det är. —

„Du kära barn, kom följ med mig!
Så sköna lekverk har jag åt dig;
Mång blomma så grann på stranden du tar,
Mång gyllene klädnad min moder har.“ —

Min fader, min fader, och hör du ej då
Hvad sakta alfkungen mig lofvar att få? —
Blif stilla, gosse, räds ej, var glad!
I vinden prassla vissnade blad. —

„Du vackre gosse, med mig kom!
Mina döttrar skola dig huldt se om;
Mina döttrar, om natten i ringdans de gå,
De dansa och sjunga och söfva dig så.“ —

Min fader, min fader, der stå de, gif akt,
Alfkonungens döttrar i dunkel trakt! —
Min son, min son, jag ser hur der stå
De gamla viden, dystra och grå. —

„Jag älskar dig, mig retar din skepnad så vän;
Och vill du ej, tar jag med våld dig hän.“ —
Nu tar han mig, fader, ack rädda mig du!
Alfkonungen gjorde mig illa nu! —

Då ryser fadren, han rider med hast,
Han håller det qvidande barnet fast,
Upphinner sin gård med ångst och nöd;
Uti hans armar var pilten död.

HEXMÄSTARLÄRLINGEN.

Efter *Goethe*.

Har då mästaren den gamle
En gång lemnat mig allena!
Nu min viljas kraft sig samle,
Att hans andar mig må tjena!
Ty hans ord och funder
Blef jag städse var,
Och jag ock gör under,
Blott jag djerfhet har.

Skala, skala
Långa vägen,
Och var trägen,
Att det kalla,
Friska vatten här må sqvala
Och i badet ymnigt svalla!

Kom nu, qvast, som vida farit,
Tag de usla paltor på dig!
Länge re'n du dräng har varit,
Nu en stund jag nyttja må dig!
Trolldomskraft dig lifve,
Uppå två ben stå!
Öfverst hufvud blifve,
Tag en spann och gå!

Skala, skala
Långa vägen,
Och var trägen,
Att det kalla,
Friska vatten här må sqvala
Och i badet ymnigt svalla!

Se, han springer ner åt stranden, —
Dråpligt! re'n vid floden är han;
Snabb som blixten genom sanden
Bräddadt vattenämbar bär han.
Re'n för andra gången!
Se, det djupa kar
Och dessutom mången
Kruka fylt han har!

Nu tillräckligt
Kan det vara;
Spara, spara
Nu din möda! —
Ack, jag märker det! — förskräckligt!
Ordet har jag glömt, det snöda!

Ordet, hvarmed man på slutet
Honom omförvandlas låter.
Ack, han springer oförtrutet!
Vore blott han sopqvast åter!
Nya svall att tömma
Gör han jemt sin flit,
Ack! och hejdlöst strömma
Hundra floder hit.

Nej, fördragas
Detta kan ej!
Derest han ej
Höfviskt skickar
Sig och lyder, skall han agas! —
Hu dock, hvilka hemska blickar!

O, du afgrundsfoster leda!
Vill det hela hus du dränka?
Redan vattenströmmar breda
Öfver tröskklarne sig länka.
Tror, att fan dig rider,
Träskaft, som du är!
Hör då, qvast, omsider
Och stå stilla här!

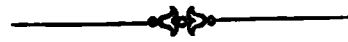
Vill du ständigt
Dock mig reta,
Minnesbeta
Jag dig gifver,
Och det gamla trä behändigt
Klufvet af min yxa blifver.

Nej, han släpar — vill ej sluta!
Ha! nu fick jag dig mot väggen
Fast; nu skall du döden ljuta!
Krack! der föll den skarpa eggen.
Jo, det tog försvarligt!
Han gick midt i tu!
Det är mer ej farligt,
Fritt jag andas nu!

Död och fasa!
Utaf denne
Blef der tvenne
Troll; i harmen
Stå de upp och börja rasa —
Höga makter, er förbarmen!

Och allt värre jemt blir nöden;
Högt i salen vattnet svallar.
Hvilka oerhörda flöden!
Hör mig, mästare, jag kallar! —
Ack, han återländer!
Herre, stå mig bi!
Andar fram jag sänder, —
Blir från dem ej fri.

„Under spisen
Nu tillbaka
Fort dig maka,
Qvast, som sopar!
Andar, I blott lydnad visen
När er gamle mästarn ropar.“

GULDSMEDENS DOTTER.

Efter *Uhland.*

En guldsmed uti boden stod
Bland guld- och perleskrin:
„Min allraskönaste klenod,
Det är dock du, Helena,
Min dotter rar och fin!“

In kom en riddare så grann:
„Skön jungfru, se god dag!
Min guldsmed, väl att dig jag fann!
Gör mig en kostlig krona,
Som blir min brud i lag!“

Och när den kronan färdig låg
Och spridde präktigt sken,
Helena sorgsen på den såg
Och hängde den på armen,
Då hon var helt allen:

„Ack öfverlycklig blifver den,
Som skall den kronan få!
Ack, skänkte mig den riddaren
En krans blott utaf rosor,
Hur glad jag vore då!

Snart riddaren kom dit igen
Och kronan fick bese:
„Min käre guldsmed, gör mig än
En ring med diamanter,
Som jag min brud skall ge!“

Och när den ringen färdig låg
Med dyrbar ädelsten,
Helena sorgsen på den såg
Och stack den skygg på fingret,
Då hon var helt allen:

„Ack öfverlycklig blifver den,
Som skall den ringen få!
Ack, skänkte mig den riddaren
Blott en af sina lockar,
Hur glad jag vore då!“

Och snart kom riddarn åter dit
Och ringen fick bese:
„Min käre guldsmed, du med flit
De smycken väl arbetat,
Som jag min brud skall ge.“

„Men att det bättre synas må,
Kom, sköna flicka, nu
Och tillåt mig att passa få
På dig min fästmös smycken!
Hon är så skön som du.“

Det tidigt på en söndag var;
Derför den väna mön
Sin allrabästa klädning bar,
Sin kyrkedrägt, och syntes
Då mer än vanligt skön.

Och när hon stod för riddarn så
I ljuflig blygsels brand,
Han satte henne kronan på,
Han stack på fingret ringen;
Se'n tog han hennes hand:

„Helena ljuf, Helena kär,
Nu ändadt är mitt skämt;
Den allraskönsta brud du är!
Åt dig jag gyllne kronan
Och ringen har bestämt."

„Bland perlor, guld och ädelsten
Svann barndomen för dig;
Det varit dig ett tecken re'n,
Att mycken glans och ära
Du dela skall med mig."

SLÅTTERFLICKAN.

Efter ***Uhland.***

God morgon, Maria, så bittida re'n vid mitt gärde!
Dig, trognast bland flickor, ej kärleken maklighet lärde.
Ja, om på tre dagar du ängen afmejar allena,
Min son att dig äkta jag vill icke längre förmena.

Den rike förpaktarn det lofvat. Maria, den sälla,
Hur känner hon barmen af ljufva förhoppningar svälla!
Nytt lif der med ens genom lederna mäktigt sig tränger;
Hur faller ej gräset för lien, som hurtigt hon svänger!

Re'n middagen glöder; från fälten arbetarne svinna;
Vid källorna svalka och slummer i skuggan de finna;
Än surrande biet dock sötma bland blommorna letar;
Maria ej hvilar, i kapp hon med biet arbetar.

Och solen går ned, och aftonklockringning hörs tona.
Väl grannarne ropa: Maria, i dag dig förskona!
Hem tåga väl slåtterfolk, herde och hjord; men Maria,
Hon hvässer till vidare slåtter den klingande lia.

Re'n näktergaln höres ur fjerran, och daggen sig sänker,
Och ängarne dofta, och månen på himmelen blänker;
Maria åstundar ej lyssna, åstundar ej hvila,
Jemt låter hon lien med kraftiga skäranden ila.

Och så är beständigt om dagen, om natten förloppet;
Med kärlek hon när sig, hon svalkas af saliga hoppet.
På morgonen tredje, när solen uppsvingar sig åter,
Då är det fullbordadt, och flickan i glädje då gråter.

God morgon, Maria! o flitiga händer! hvad ser jag!
Afmejad är ängen; belöning, en rikelig, ger jag;
Men giftermål . . . kunde mitt skämt du för allvar väl taga?
Hur lätt dock ett älskande hjerta sig låter bedraga!

Så sagdt och han går; men Maria står ljudlös på renen;
Förstelnadt blir hjertat, och lama de stapplande benen.
Med målet förloradt, med känseln, med sansen försvunnen,
Så blifver hon, skörderskan, der uti gröngräset funnen.

Så halfdöd hon åratal lefver och andas med möda,
Och honung, en droppe, det är hennes endaste föda.
O, hållen en graf i beredskap på grönaste kullen!
Så älskande slåttermö än ej blef gömd under mullen.

LITEN ROLAND.

Efter *Uhland.*

Fru Bertha sorgsen i klyftan satt,
Sin lott så bitter hon fann.
Liten Roland utanför lekte gladt,
Han var ej sorgsen han.

„Konung Karl, min broder med höghet och magt,
O att jag flydde från dig!
För kärlek jag lemnade ära och prakt;
Nu vredgas du svåra på mig.“

„O Milon, min ljufve gemål, som grymt
I vågorna rycktes ner!
För kärlek hade från allt jag rymt,
Nu kärlek mig öfverger.“

„Liten Roland, mitt dyra barn, som är
Min ära och glädje nu!
Liten Roland, kom in, min gosse kär!
Ack, all min tröst är du!“

„Liten Roland, ner till staden gå
Och om mat och dryck der bed!
Och hvar dig en gåfva gifvas må,
Säg tack efter christlig sed!“

Konung Karl, han satt vid taffel sin
I gyllene riddarsal;
Och tjenarne lupo der ut och in
Med tallrik och pokal.

Af sång och strängaspel och glam
Hvart hjerta glädje fann;
Dock till Fru Berthas klyfta fram
Musiken icke hann.

Och ute på gården, på öfligt vis,
En skara tiggare åt;
Dem fägnade mera dryck och spis
Än sånger och harpolåt.

Och genom den öppnade dörrn tillfreds
På dem föll konungens blick;
Då trängde sig fram ur deras krets
En gosse skön och qvick.

Men gossens klädnad underlig var,
Fyrfärgad, af skarfvar gjord;
Dock blef han ej bland tiggarne qvar,
Han såg upp åt konungens bord.

Liten Roland trädde i salen fritt,
Som det varit hans eget rum;
Han tog ett fat från bordets midt,
Och ut han bar det stum.

Och konungen tänkte: „Hvad måste jag se?
Det är rätt sällsamt dock.“
Men eftersom lugn han lät det ske,
De andra gjorde så ock.

Det var allenast en liten rast,
Liten Roland kom åter i saln;
Han trädde till konungen fram med hast
Och fattade guldpokaln.

„Hvad nu, din djerfve skälm, nej, nej!
För långt det redan gått.“ —
Liten Roland lemnade bägarn ej,
Han såg på kungen blott.

Så mörk blef kungen i början då,
Men snart igen han log:
„I gyllne sal du stiger på,
Liksom i grönan skog.“

„Du tager fatet från konungens disk
Som äpple man bryter från gren;
Du hemtar, liksom ur källa frisk,
Mitt vin, det skummande, se'n.“ —

„En bondqvinna hemtar ur källa frisk,
Hon bryter äpple från gren;
För moder min passar vildbråd och fisk,
Och skummande vinet se'n.“ —

„Och är din moder så ädel för sann,
Som skryta du djerfves, nå väl!
Då har hon väl ock en borg så grann,
Och ståtligt hoffolk jemväl?“

„Så säg, hvem är hennes hofmästare?
Säg, hvem hennes munskänk är?“ —
„Min högra hand är hofmästare,
Och munskänk min venstra är.“ —

„Och säg, till lifvakt hvem hon har?“ —
„Mina ögon blå hvar stund.“ —
„Säg, hvilken sångare hennes var?“ —
„Det är min röda mund.“ —

„Bra tjenare den damen har,
Dock älskar hon konstigt livré;
Alls ej på färgerna hon spar,
Liksom regnbågens att se.“ —

„Jag åtta gossar har vunnit på
Från hvarje stadens trakt;
Fyrfaldigt tyg, som skatt, också
De mig till klädnad bragt.“ —

„Den damen har, jag derpå svär,
Den bäste sven på jord!
Hon väl en tiggardrottning är,
Som håller öppet bord!“

„Så ädel dam ej vara får
Fjerran ifrån mitt slott.
Välan, tre damer, tre herrar, går
Och hemter henne brådt!“

Liten Roland bar pokalen flink
Ur kungasalen bort;
Med följde tre damer, på konungens vink,
Och tre riddare inom kort.

Det var allenast en liten rast, —
I tankar var konungen sänkt; —
Då kommo de damer och herrar i hast
Tillbaka förrn man det tänkt.

Då ropade kungen — så var hans tal:
„Hjelp, himmel! ser jag rätt?
Jag har bespottat i öppen sal
Min konungsliga ätt.“

„Hjelp, himmel! det syster Bertha är
I pilgrimsklädnad grå,
Som nu jag ser i min praktsal här
Med tiggarstafven stå!“

Fru Bertha faller för honom ned,
Så marmorblek en bild.
Då blifver han plötsligt åter vred
Och blickar på henne vild.

Fru Bertha sänker genast sin blick,
Hon vågar ej säga ett ord;
Liten Roland helsar, klarögd och qvick,
Sin morbroder högt vid hans bord.

Då säger kungen till henne mildt:
„Stå upp, min syster kär!
För denne din son, den vackre pilt,
Dig allt förlåtet är.“

Fru Bertha står upp så gladelig:
„Välan, min broder, hör!
Liten Roland skall vedergälla dig
Det goda du mig gör;“

„Skall blifva sin konung lik en gång,
En hjelte med ädla manér,
Skall föra färger af riken mång
I sin sköld och sitt banér;“

„Skall gripa med väldig hand och fri
I mången konungs bord;
Skall låta lycklig och ärad bli
Sin suckande fosterjord.“

LYCKAN FÖR EDENHALL.

Efter *Uhland*.

På Edenhall från festligt bord
Högt ljuder, vid trumpeters skall,
Den unge lordens herskarord
Bland druckna gästers glädjesvall:
„Nu fram med Lyckan för Edenhall!“

Med ängslan hör hans munskänk det,
Den husets åldrige vasall;
Trögt tar han fram ur silkesnät
Den höge bägarn af kristall,
Som nämnes: Lyckan för Edenhall.

Då lorden: „Att den heder får,
Slå i af rödt från Portugal!“
Med hand, som darrar, gubben slår,
I purpur skimrar salen all;
Så strålar Lyckan för Edenhall.

Och lorden högt den svingar: „Se!
Pokalen här af fin kristall
Min stamfar skänktes af en fé,
Med inskrift: Akta mig! — till fall
Går eljest med lyckan för Edenhall!“

„En vinpokal var just i lag
För glädtig slägt på Edenhall;
Vi dricka helst i fulla drag
Och klinga då med dråpligt skall.
Stöt till emot Lyckan för Edenhall!“

Först klingar den så djupt och mildt
Som trastens sång i vårlig tall,
Se'n forsen lik, som brusar vildt;
Sist dånar den som åskans skall,
Den härliga Lyckan för Edenhall.

„En modig ätt åt sig har gjort
Till värn den bräckliga kristall;
Den varat längre än den bort;
Stöt till med kraft, som mot metall,
Att pröfvas må Lyckan för Edenhall!“

Och när pokalen springer då,
Sprängs hvalfvet ock med plötslig knall;
Fram utur remnan lågor slå,
Förderf når högtidsskaran all,
Som det träffat Lyckan för Edenhall.

In bröt med mord och brand en hord,
Som tyst bestigit nattlig vall;
För oväns svärd föll ättstor lord,
Höll än i handen bräckt kristall,
Den krossade Lyckan för Edenhall.

På morgonen der går allen
Den gamle skänk i grusad hall;

Han söker lordens brända ben,
Han söker bland ruiners fall
Nu skärfvor af Lyckan för Edenhall.

„Fast mur“, han säger, „går i sär,
För väldig pelar stundar fall,
Glas jordens magt och lycka är,
Vårt klot i spillror springa skall
En gång liksom Lyckan för Edenhall.“

YNGLINGASÅNG.

Efter *Uhland.*

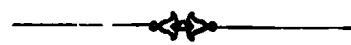
Helig är vår ungdomstid!
Trädom in i tempelsalar,
Der uti den dystra frid
Hvalfvens dofva eko talar!
Ädelt allvar skall sig då
Uti ynglingsjälar sänka,
Att en hvar med andakt må
Helgden af sin kraft betänka.

Tågom ut i härlig vår,
Som sin prakt kring fälten breder,
Öfver hvilka himlen står
Och högtidligt blickar neder!
Utur blomning, frisk och blid,
Sig en verld af frukter danar.
Helig visst är vårens tid,
Ynglings håg till värf den manar.

Fatten bägarn! skåden hur
Purpurskimrande det brinner,
Blodet, skänkt af rik natur!
Drickom mod, som segrar vinner!
Så den ena flammans kraft
Med den andras skönt sig blande!
Helig visst är drufvans saft,
Ungdomskänslans syskonande.

Sen den ljufva flickan här!
Under lek blir knoppen blomma;
I sin barm en verld hon bär
Utaf känslor, milda, fromma.
Hon i solsken växer skön,
Vi ha storm och regn förtrogna.
Helig hon oss vare, mön,
Ty vi för hvarannan mogna.

Uti templets famn I då
Ädelt allvar hemta skolen!
Vår och vin er stärka må,
Er i sköna ögon solen!
Ungdom, vår och bägare,
Mö, som vi i blomning finne,
Heliga förblifve de
Alla för vårt rena sinne!

SKALDELIF.

Efter *Rückert.*

Hur hvarje stånd på jorden
Dock väcker skaldens lust!
En herde, följd af hjorden,
Det är en glädje just.

En jägare i skogen,
Hvad frihet och hvad fröjd!
En åkerman vid plogen,
Hur lycklig och förnöjd!

En skördeman, som bringar
Till ladan korn och halm!
En prest, hvars stämma klingar
I härlig tempelpsalm!

En bergsman med sin cittra
Kan locka guld ur schakt;
Till häst åt strider bittra
Drar riddarn oförsagdt.

På klara böljan ilar
I slupen seglaren;
När allt i staden hvilar,
Tornväktarn skyddar den.

I stilla ödemarken
Trifs väl en eremit;
En spelman uti parken
Drar bygdens ungdom dit.

Om jag att bygga ginge
Åt mina kärfvar tak, —
Min boning måla finge
Allt efter egen smak!

Jag ville berga äfven
Min egen vinskörd in;
Jag ville väfva väfven
Till klädnad, min och din.

Min älskade! så fann jag
Behagligt hvarje kall,
Att ej besluta kan jag
Hvad stånd jag välja skall.

Hon sade: Utvalt har du
Det bästa yrket ju!
Ty retelsen, den tar du,
Men bördan lemnar du.

Du kan, att lifvet lätta,
Dig sjelf och mig dertill
Hvart ögonblick försätta
I hvilket stånd du vill;

Mig som herdinna kläda
Och dig i jägardrägt;
Med lammen små mig gläda,
Sjelf döda hjortar käckt.

En trädgård fram du lockar,
Der evig vår det är,
Som rika blomsterflockar
Men intet ogräs bär.

I dag vårt bo vi bygga
I luftigt Schweitzerland;
I mor'n oss palmer skygga
På Ganges' helga strand.

Du ädelstenen bringar
Upp ur det djupa schakt;
Din sång, som ständigt klingar,
Mig tusen perlor bragt.

Med dina strängar leder
Du stjernorna i dans;
Omkring mitt hjerta breder
Din färgkonst himmelsk glans.

Du har af toner mägtigt
Och strålar byggt dig tak;
Kom nu att hvila präktigt
Uti min famns gemak.

JAG OCH DU.

Efter *Rückert*.

Jag var en palm, som växte hög
Vid södra oceanen;
Och du omkring min stam dig smög,
Den blomstrande lianen.

Jag var en gren af blomrikt träd
I Edens parker ljufva,
På hvilken du slog ner, en späd,
En älsklig turturdufva.

Du var en arladoft, som mig
Bland Schiras' rosor bidde;
Jag kom, en morgonvind, och dig
Med lust och lek förspridde.

Kring Sinas moschusfält du dref,
Gazellen ensamblifven;
Jag fann ditt lätta spår och blef
Till lekkamrat dig gifven.

Jag var en droppe dagg, och när
Jag utur luften drog mig,
Du kalken var af blomma skär
Och i ditt sköte tog mig.

Jag var en vårens källa klar,
    Det går mig ej ur hågen;
Och då en smärt cypress du var,
    Som drack den friska vågen.

I schaktets djup som guld jag brann,
    Då till ditt granskap flöt jag.
En ring jag vardt, och dig, så grann
    En ädelsten, omslöt jag.

Af månen jag en stråle var,
    Du aftonstjernans blinkning;
Då tusen gånger sett du har
    Ur fjerran rymd min vinkning.

Du hade, flyende, till sist
    Ifrån min blick försvunnit;
Jag sökte dig, — ack länge visst! —
    Men nu jag har dig funnit.

BÄGARE OCH VIN.

Efter *Rückert.*

Må den min lärdom taga, —
Den dricke, som är klok!
Mig talde denna saga
Naturens vishetsbok.

En stråle föll till jorden
Från soln vid Adams fall;
Sin fröjd förlustig vorden
Den, stelnad, blef metall.

I klyftorna bland gruset
Förborgadt guldet hang
Och längtade till ljuset,
Att röja glans och klang.

Att brodren då ej länger
Må lida mörkrets makt,
Den raske bergsman tränger
Ner i det djupa schakt.

Och sedan kostnärn tvingar
Till mjukhet malm så stel;
Då glänser der och klingar
En präktig bild, en hel.

Tomt käril blef väl detta,
Ihålig klangen vardt;
Sitt innehåll, det rätta,
Fick likväl formen snart.

Ty när för solens strålar
Vinrankans merg försmalt,
Då i de gyllne skålar
Kom saft af gyllne halt.

Då hördes bägarn tona,
Då vinet lifvadt brann
Af känslan, att försona
Vår lefnads strid det kan.

Och speglad praktfull himmel
I klara vätskan stod,
Och menniskornas hvimmel
Drack glädtigt lefnadsmod.

Välan, mot ljuset blicken
Från stoftets sorg och qval!
Det smälta solguld dricken
Ur gyllne solpokal!

PARADISET.

Efter *Rückert.*

Mer skönt är paradiset väl
Än hvarje ort på jorden;
Och derför längtar dit min själ,
Så trött af lifvet vorden.

En flod af kärlek visst der går
Ur evig källa fluten;
I den som perla fins hvar tår
Af trängtan, här blef gjuten.

Af läkedom en flägt så mild
Kring rymderna der spelar,
Som hvarje smärta, än så vild,
Och äfven min fördelar.

Der fridens träd åt gröna fält
En ljuflig svalka gifver,
Och i dess skugga drömmes sällt
Om ro, som evigt blifver.

Keruben, som vid porten står,
Skall syndig verld bortskrämma,
Att mig ej heller väcka får
Ur drömmen hennes stämma.

Der hvila får för ankar tryggt
    Det murkna skepp, mitt hjerta;
Der sofver lugnt, mot barmen tryckt,
    Det orobarnet, smärta.

För hvarje törne, här mig skar,
    Jag ändtligt rosen plockar,
Och lust, som här mig okänd var,
    Der kransar mina lockar.

Der hvarje fröjd, här dog som knopp,
    Skall fullt och härligt blomma,
Och vårlig grönska skjuta opp
    Ur dödens ax, de tomma.

Allt hvad mitt hjerta sökt förvisst
    Mig der skall finnas nära,
Som gyllne frukt på grönan qvist,
    På äng som blommor skära.

Hvar önskan, här förgäfves närd,
    Hvart hopp, mig gäckat ofta,
De skola der, en blomsterverld,
    En rik, omkring mig dofta.

Min ungdom, som med vingeslag
    Så snabba från mig susat,
Och kärlek, som en hastig dag
    Med nektar mig berusat,

De skola, flygtige ej mer,
    För evigt kring mig leka,
Och, som ett barn man ömhet ter,
    Sin älskling hjertligt smeka.

Och denna gudom, hvaraf dag
Från fjerran till mig strömmar,
Men hvilkens klara anletsdrag
Jag skådat blott i drömmar, —

Som verldssjäl poësien då
Skall sig för mig afslöja,
När jag med stjernekör skall få
Min sång, förklarad, höja.

ÖSTERLÄNDSKA TAFLOR.

Efter *Rückert.*

1.

Ädelmod i segern.

Emot Abdelmaliks son, Suleiman,
En rebell sig svårligen förbrutit;
Gånger tre han fallit af, och trenne
Honom, kufvad, man i bojor slutit.

Honom hvarje gång de trognas furste
Har förlåtelse och frihet gifvit.
Fjerde gången upprorsmakarn fångats:
„Nu ohjelpligt har du dödens blifvit.“

„Nåd!“ han bad. — „Säg, har då nåd jag icke
Dig betett, betett, betett å nyo?“ —
„Och dig himlen seger,“ fången sade,
Har beredt, beredt, beredt å nyo.“

„Ja, mig himlens herre seger gifvit!
Honom vill jag för hans godhet prisa;
Som han mig bevist, jag vill dig äfven
Än en gång barmhertighet bevisa.“

2.

Skriften på pannan.

Gud på hvarje menskas panna
Hennes öde velat skrifva.
Hvarför der just? Aldrig skall det
Utaf henne läset blifva.

Vill du kanske spegeln fråga,
Att af honom veta få det?'
Spegeln visar skriften omvänd —
Ack, du blir ej klok uppå det.

3.

Englarne i moskéen.

Der stå om fredagen englar
Vid bönehusets port
Och skrifva upp namnen på alla,
Som Herren der åkalla, —
De skrifva och skrifva allt fort.

Och hvem som kommer den förste,
De skrifva först hans namn,
Och dernäst den andre de skrifva;
Så tecknade alla blifva
I ordning, som de gå fram.

När Imam nu kommer och beder,
De plötsligen stilla stå
Och låta tillsammanfalla
De rullar med namnen alla,
Och höra med andakt på.

4.

Det sjunkna skeppet.

Till flodens botten skeppet drogs,
Och manskapet fördränktes.
Mot ingen bank det sönderslogs;
Hur kom sig, att det sänktes?

På däck vid sång och harpoljud
De vinets safter njöto
Och hörde ej de klagoljud,
Som fram ur rummet bröto.

Der lågo, enligt krigets sed,
De fångna slutna inne:
„Gif oss en liten droppe med, —
Som glöd vår tunga brinner!“

Men ej de lyssnade derpå
I glädje och berusning;
Och fångarne, de hörde slå
Kring kölen vågors brusning.

„Vi smäkta här, och dock vi ha
Så nära till vår helsa!“ —
En yxa fanns. „Den biter bra!
Nu skall oss läckan frälsa!“

In strömmar vattnet: törsten släck!
De dricka och de drunkna;
Och knappt de rusiga på däck
Det märka, förrän sjunkna.

———

5.

När Guds nåd har gått till ända.

Leende en gång profeten
Talade till vännen så:
När vid himlavestern solen nedgår,
Vet du, hvart hon ilar då?
Jo, till verldens Herre går hon,
Faller inför honom ner,
Och om tillstånd att å nyo
Gå sin himlaban hon ber;
Och när hon den nåden vunnit,
Återtar hon glad sitt lopp,
Går igen i öster opp.
Men den dag skall en gång komma,
Då hon icke mera får
Herrans tillstånd; Gud skall säga:
Återvänd i dina spår!
Då skall soln från vester lända,
När Guds nåd har gått till ända.

6.

De missförstådda gudaorden.

När igenom himlen klingar
Herrans stämma: Detta skall jag göra!
Skaka englar sina vingar,
Säga: Detta skall han göra!
Och från närmsta engeln far
Genom myriader körer,
Att den fjermaste det hörer,
Rösten klar:
Detta skall han göra.

Men demoner, uteslutna
Ifrån himlen och förskjutna,
Som åt illbragd blott sig gläda,
Sig i ljusets drägt förkläda
Och, i rymden sväfvande,
Höra några ekon matta
Af det gudatalade,
Som till hälften blott de fatta.
Herrans tal förvridet sedan
Lära de i nattens stund
Spåmän härnedan,
Som ha gjort med dem förbund.
Dessa lära se'n åt jorden
Missförstådda gudaorden.

KOSACKENS VINTERSÅNG.

Efter *Rückert.*

Vid Don uppvuxit har jag
På stepp, der snöstorm bet;
Dock aldrig än frusen var jag,
Förty min barm är het.
        Så kom jag att rida
        Kring länderna vida,
Så långt ifrån Moskow, att hvar jag
Nu är, ej rätt jag vet.

Jag satt på min tröskel och sporde
Ej om, hvart kriget sig drog;
Mitt krås med fisk jag smorde,
Som, färdig, ur böljan jag tog.
        Jag sköt efter räfven
        Och lodjuret äfven;
Af fällarne sjelf jag mig gjorde
En vinterdrägt, som förslog.

Då kom der en natt från Zaren
Ett bud och mig blef sagdt:
Kosacker, till häst, och faren
Åstad till annan jagt!
        I markerna våra
        Af rofdjur, så svåra,
Ses blodiga spår på skaren.
Upp, upp till jagt och till slagt!

Straxt upp på min fåle satt jag, —
Han spetsade örat då, —
Och genom dag och natt jag
Bland is och snö red på.
Se'n kom jag att rida
Kring länderna vida,
Så långt ifrån Moskow, att jag
Ej vet, hvar jag vara må.

Jag fienderna fördrifvit
Alltredan utur mitt land,
Och dem, som qvar ha blifvit,
Dem ha vi i vår hand.
Med snötäcke höljdes
De väl och fördöljdes;
När våren täcket bortrifvit,
Begrafva vi dem i sand.

Nu säg mig, du Tysk, får länger
Jag mycket rida mån tro,
Förrn in i Franskland jag spränger,
Och ändtligen blifver ro?
När månde jag hinna
Det landet och vinna
Mitt mål, att jag ormen stänger
Och qväfver uti hans bo?

Der följer invid min sida
En bundsförvandt, en stark;
De tvungits med honom att strida
Alltredan uppå min mark;
Och vinter de kalla
Den skräck för dem alla.
På töckenhäst jemte mig rida
Det lyster den grymme monark.

Med alla vindar han rider,
Bär isspjut uti sin hand
Och strör, att det bländar och svider,
I ögonen snö som sand;
  Bastant öfver elfver
  Han bryggor mig hvälfver,
Att jag och han er omsider
Må nå i ert eget land.

Förglömt ej ännu har jag
Er skamliga, hemska sed
Att hyddan, der boende var jag,
Till aska bränna ned.
  Här hus han I många
  Och lador så långa,
Och re'n mig en fackla skar jag,
Att tända dem an som ved.

Hvem klandrar, om hämnden jag släckte?
Dock Alexander oss bjöd:
„I ären ett härdadt slägte,
Af brasor er göres ej nöd.
  Gladt bädd er bereden
  På snöiga heden,
Af himmelens tält betäckte
Och lyste af månens glöd."

„En sägen är gängse vorden
I detta sydliga land
Om horder, som rånet och morden
Hit bragte och fasa och brand.
  Nu måsten I laga,
  Att så de ej klaga
På krigare, sända från norden,
Och på ert fädernesland!"

DEN RÄTTE BARBERAREN.

Efter *Chamisso.*

„Och skall jag, efter brackors sed,
Helt slät mig låta raka,
Jag än en stund vill morskas med
Min skäggbetäckta haka;
Ja, som jag nu förargad är,
För tjocka skägget, som jag bär,
Skall mången än få darra.“ —

Hollah, Herr värd! för lif och själ
Min häst låt hafre bringa!
Fins här barberare? — nå väl,
Mig fort den rätte tinga!
Jag vidt omkring har ridit, men —
Fördömda land! — jag fann dock än
Ej någonstäds den rätte.“ —

„Stig fram, skäggputsare! hör på!
Mitt skägg du bort skall skafva;
Dock retlig hud jag har som få, —
Du en dukat skall hafva,
Så vida du din sak gör bra;
Men flyter blod, en droppe, — ha!
Min dolk dig far i hjertat.“

Det hvassa kalla jernet såg
Barbern på bordet blänka,
Och hardt bredvid så mörk i håg
Vår stränge man, kan tänka,
Uppå sin stol svartraggig satt
I tröja svart och rikt besatt
Med tofsar än mer svarta.

Skönt mästare, den Herr barber
Af fasa stum är blifven;
Han dolken ser, han kunden ser, —
Han kan ej hvässa knifven;
Han darrar som ett löf, och snart
På dörren skyndar han med fart,
Och sin gesäll han skickar.

„Se, en dukat mitt anbud är,
Om väl din knif du sköter,
Men, om du mig det minsta skär,
Jag dolken i dig stöter!“ —
Gesällen då: „fan ock! åh nej,
Så i vårt land är seden ej!“ —
Han går och skickar gossen.

„Om du, din valp, den rätte är,
Så börja straxt att skafva!
Här är dukaten, — dolken här,
Ettdera skall du hafva;
Och skär — ja, rispar blott du mig,
Jag nådestöten gifver dig;
Du blefve ej den förste.“

Dukaten fängslar gossens blick;
Helt djerf han höres svara:
„Sitt stilla blott! ej min, ej nick! —
Så har det ingen fara!“
Han twålar och han knifven drar,
Han skär, han skrapar, viss och snar. —
„Se så! nu är ni färdig!“ —

„Välan, du pyssling, guldet tag!
Visst satan i dig har du;
Man städs förkastat mitt förslag,
Men du, — ej tveksam var du;
Du rakade med hurtigt mod;
Och likväl, om der flutit blod,
En droppe, var du dödens!“ —

„Nej, Herre, icke så! — att jag
Er strupe höll, jag visste;
Om ni förryckt ett anletsdrag,
Och om jag skurit miste,
Jag hade er ej lemnat tid;
Besluten var jag att dervid
Straxt skära af er strupen.“ —

„Så, så! ett rent förbannadt skämt!“ —
Han darrade, den stränge;
Så ängsligt blef hans sinne stämdt,
Och likblek satt han länge. —
„Så, så! det kunde stått mig dyrt;
Men Herren till det bästa styrt;
Det skall mig bli en varning.“

ÅSKVÄDRET.

Efter *Schwab.*

I stugan, der fattigt hushåll bor,
Barn, moder, mormoder och mormors mor,
Der leker barnet, modren sig klär,
Mormodren spinner, äldstamor är
Hopkrupen bak ugnen så matt —
Men det mulnar till åskenatt!

Då barnet: „I morgon är högtidsdag,
I gröna hagen då leker jag;
Hur skall jag ej springa kring dal och höjd
Och plocka blommor med lust och fröjd!
Till grönskande ängen jag trår!“ —
Men hörden I? åskan går!

Och modren: „I morgon är högtidsdag,
Då sitta vi alla i glädtigt lag, —
Min nya klädning jag på mig tar;
Väl lifvet plåga, men lust ock har;
Som guld skiner solen då!“ —
Men hörden I åskan gå?

Och mormodren: „I morgon är högtidsdag,
Mormoder har ingen högtidsdag,
Hon kokar maten, hon spinna får;
Ja, lifvet är sorg och möda svår;

Väl den, som gör hvad han skall!“ —
Men hörden I åskans knall?

Och den äldsta: „I morgon är högtidsdag;
Hur gerna i morgon afsomnade jag!
Ej mera jag sjunga och skämta kan,
Jag kan ej sträfva och syssla minsann;
Hvad gör jag i verlden mer?“ —
Men sen I, hur blixten slår ner?

De se ej, — de höra ej ljungeldens sus;
Men stugan flammar som idel ljus!
Barn, moder, mormoder och mormors mor,
Dem träffade strålen, som in till dem for.
De fyra, dem dödat ett slag —
Och i morgon är högtidsdag.

SMÅSTYCKEN

från *Heine.*

1.

På sångens vingar följa
Du skall, min hjertans kär,
Med mig till Ganges bölja,
Till skönaste trakten der.

I månens skimmer, det blida,
Rödblomstrande trädgård står;
Der lotusblommorna bida
Sin syster, som till dem trår.

Violerna glamma och skåda
De tindrande stjernorna an;
Doftande sagor förråda
Rosorna tyst för hvarann.

De kloka gazellerna göra
Omkring dem vänliga hopp;
På afstånd brusa vi höra
Den heliga flodens lopp.

Der ned vi oss sänka, o flicka,
Att under palmerna bo;
Der vilja vi kärlek dricka
Och drömma om salig ro.

2.

Ett furuträd står ensamt
I norden på naken ö.
Det slumrar; i hvita täcket
Sveps det af is och snö.

Det drömmer om ett palmträd,
Som fjerran i österland
Tyst och allena sörjer
På brännhet klippestrand.

3.

De hafva mig qvalt och plågat,
Förargat blå och blek,
Den ena med hatets ondska,
Den andra med kärleks smek.

De hafva min dryck förderfvat,
De hafva förbränt mitt bröd,
Den ena med hatets lågor,
Den andra med kärleks glöd.

Men den, som mig mest har plågat,
Bedröfvat mest bitterlig,
Hon har mig aldrig älskat
Och aldrig hatat mig.

4.

Den heta sommaren, flicka,
På dina kinder är;
Men vinter, kall och isig,
Du uti ditt hjerta bär.

Det skall sig hos dig ändra,
Min älskade, hör mig och tro!
På kinden skall vintren vara,
Men sommar i hjertat bo.

5.

När två skola skiljas, de taga
Hvar annan i handen då
Och börja gråta och sucka,
Att aldrig det slut vill få.

Vi skiljdes icke med suckar
Och ack och ve och gråt;
Men suckar och heta tårar,
De kommo efteråt.

6.

Jag rider allena i skogen
Då höstnatt kuslig står;
Och vinden tjuter i träden,
Och regnet min kappa slår.

Och som jag rider, så rida
Förut mina tankar så fort
Och bära mig snabbt som vinden
Upp till min älskades port.

Och hundarne skälla, och svenner
Der hvimlar med facklor en tropp;
Med klingande sporrar jag stormar
För vindeltrappan opp.

I lysande purpurgemaket,
Der doftar luften så varm;
Der väntar uppå mig den hulda,
Hon sluter mig i sin arm.

I grenarne susar vinden,
Och eken talar med hån,
Och säger: du dårlige riddare,
Hvar fick du den drömmen ifrån?

7.

Der faller en strålande stjerna
Från höga himmelen ner!
Det är min kärleks stjerna,
Som der jag falla ser!

Der falla mång blad och blommor
Från lundens äppelträn;
De fattas af yrande vindar
Och föras fjerran hän.

Der sjunger en svan och glider
På vattnet af och an;
Hans sång allt mattare klingar,
Till djupet dykar han.

Allt är så tyst och dunkelt!
Förhärjad är trädens drägt,
Förklingat ha svanens toner,
Och stjernan är brusten och släckt.

8.

Du är liksom en blomma,
Så skön och ljuf och skär;
Dock, när jag ser dig, vemod
Uti mitt hjerta är.

Jag ville händerna lägga
Uppå ditt hufvud, i bön,
Att Gud dig måtte behålla
Så ren och ljuf och skön.

SCHELM VON BERGEN.

Efter *Heine.*

På slottet i Düsseldorf vid Rhen
Fioler och valdthorn klinga;
Vid sken af vaxljus i brokig dans
Maskerade par sig svinga.

Den sköna hertiginnan der
I dansen skrattar ständigt;
Hon föres i vals af en smärt kavaljer
Så artigt och behändigt.

En mask af sammet svart han bär,
Derur en blick syns glimma,
Liksom af blixtrande dolk, till halfs
Ur skidan ryckt, en strimma.

Och fastlagsnarrarne jubla gällt
Hvar gång i dansens turer
Det ståtliga paret svänger förbi
De lustiga figurer.

Så ljuder trumpeternas smatter dertill
Och brumbasen skorrar i öra
Till dess musiken tystnar till slut
Och dansen måste upphöra.

„Durchlauchtigste fru, tillåt mig gå,
Jag måste till hemmet åter.“ —
Furstinnan skrattar: „Jag släpper dig ej
Förrn ansigtet skåda du låter.“ —

„Durchlauchtigste fru, tillåt mig gå,
Min anblick blodet förisar.“ —
Furstinnan skrattar: „Jag blifver ej rädd,
Om du ditt ansigte visar.“ —

„Durchlauchtigste fru, tillåt mig gå,
Ty nattens och dödens är jag.“ —
Furstinnan skrattar: „Jag släpper dig ej,
Ditt ansigte skåda begär jag.“ —

Väl vägrar han ännu med hemska ord,
Men damen ej längre beder;
Otålig hon rycker masken med våld
Ifrån hans ansigte neder.

„Det är skarprättarn från Bergen!“ — så hörs
Ett fasans skrik på balen.
Furstinnan häpnar; till sin gemål
Hon störtar igenom salen.

Klok hertigen är, han plånar ut,
I åsyn af gästerne alle,
Sin makas nesa — han drager sitt svärd:
„Hit, karl! på knä du falle!“

„Med detta svärdsslag jag dig gör
Ädel — må alla det veta!
Nu Riddare var! och, skälm som du är,
Du Schelm von Bergen skall heta.“

Så bödeln blef adlad och stamfader för
En ätt, som på länge ej glömmes.
Den mäktig och stolt har blomstrat vid Rhen;
Nu stoftet i stenkistor gömmes.

TILL DEN EFTERLÄNGTADE.

Efter *Lenau.*

Så skall då aldrig, aldrig dig jag finna!
Igenom lifvets mörka skog har skallat
Alltjemt min trängtans stämma, väna qvinna;
I ödsligheten fåfängt dig den kallat.

En aning, hvaraf plågan tid ej lindrar,
Uti mitt hjerta djupt är rotad vorden
Och med sin dystra hviskning mig erindrar:
„Än är hon icke född åt denna jorden!“

„De timmar, hennes vandring skola följa
I jordedaln, på glädjevingar förda,
Sig än i framtids dunkla löfhvalf dölja;
De slumra der med salighetens börda,“ —

„Med salighetens, som de en gång, lösa
Ur slummern, skola strö åt alla dessa,
På hvilka de den ljufva ynnest slösa
Att tåga dem förbi med sin prinsessa.“

„Men ibland slumrerskorna en der finnes,
Som henne lockar till cypressers kyla;
Och då hon kommer, grubblande till sinnes,
Bort till din glömda graf, den mossor skyla.“

„Då skall din ande irra öfver mullen,
Orolig att till stoftet få sig sluta;
Men flickan, dröjande vid tysta kullen,
Skall, rörd af dunkelt vemod, tårar gjuta.“

BLICK I FLODEN.

Efter *Lenau.*

Har dig en sällhet undangått,
Som ej du återfinner,
Är skönt i floden se, der brådt
Allt böljar och försvinner.

O, stirra, stirra blott i den —
Du bättre skall umbära
Hvad dig blef frånryckt, hur det än
Ditt hjerta vuxit nära.

Se oafvändt i strömmen ner
Tills dina tårar falla
Och genom tårflod varm du ser,
Inunder, vattnet svalla.

Då glömskan, som i drömmar, skall
Snart hela såradt hjerta;
Sig själen ser i vågors svall
Bortflyta med sin smärta.

PAPEGOJAN.

Efter *Gruppe.*

En tropisk urskog! Snärjd hvar stam
I slingerväxters bojor;
Från grenarne hörs apors glam
Och prat af papegojor.
Men nedan bor se'n fordomtid
I dôme, som palmer bilda,
På jätteflodens strand, i frid
Ett folk med seder milda.

Då höras plötsligt eldgevär
Ur mörka skogshvalf knalla,
Från alla sidor blixtrar der,
De nakna männer falla.
Kring snåren lustigt bli och lätt
De jägarkedjor slutna,
Tills röda kroppar ligga tätt,
Igenom bröstet skjutna.

En gubbe och en mö sig döljt
Dock ha der vass dem täcker;
En papegoja har dem följt,
Klokt örat fram hon räcker.
Visst hör hon endast jemmerljud
Och ångst och jemmer åter;
Sin brudgum gråter fager brud,
Den gamle söner gråter.

Och jungfrun klagar till dess matt
Hon röst ej mera eger,
Och suckan hörs den långa natt
Ifrån den gamles läger.
Men när de begge småningom,
Af smärtan dufne, tystnat,
Från palmqvist säger fågeln om
Allt det, hvartill han lyssnat.

Snart flickan sjunker ner, ett lik,
Hardt invid källans bölja,
Der ormbunksgruppen frodas rik,
Med blad, som henne hölja.
Förstenad sitter gubben der,
Ej bruset honom störer;
Blott stundom ur hans bröst sig skär
Ett rop, som fågeln hörer.

Och denne börjar tala då,
Der han i trädet sitter,
Att gubben, lyssnande derpå,
Ur hemska drömmen spritter.
Då papegojan, som en vän,
Sig ner till honom sänker,
Och hvarje ord, som hörts af den,
Hon troget återskänker.

„Jag är den siste“ — gubben så —
„Snart döden står mig nära;
Och derför, fågel, dig jag må
Vårt språk att tala lära,
Att helt ej svinne tal och dikt,
Det folk ej namnet miste,
Som blef utrotadt, ogräs likt,
Till ättlingen, den siste!“ —

Han månget hjertats ord den lär
Och jemväl att förbanna;
Och fågeln, som läraktig är,
Tycks glad hos hos honom stanna.
Han lär den språk med klangfullt ljud,
Han oförtrutet lär den,
Tills honom kallar dödens bud
Och nöjd han skils från verlden.

Kring liket hviner gamars skrän,
Hett badda solens lågor;
Då flyger papegojan hän —
Hon förs med vindens vågor —
Vidt öfver skog och flod och slätt,
Tills styrkan är förgången,
Och så hon sjunker ner, och lätt
Den arma blifver fången.

Nu sitter hon, med blankan ring
Om klon, på svarfvad pinne
I praktgemak; och rundtomkring
Slafegare derinne
Med undran lyss från mjuk divan
På dunkla fågelsagan —
Ack, aldrig än förstått I han
Ett hjertas djupa klagan!

NEBO.

Efter *Freiligrath.*

På Jordans gröna stränder
Fick Jacobs säd sig fröjda;
Der från Mizraims länder
Var färden slut, den dröjda.
Der, hvilande, omsider
Det folk fick hålla fest,
Som långa, långa tider
Var sandig ökens gäst.

Der vandrarne, så glade,
Aftogo sina bälten;
Der stafvarne de lade
Och bredde tyg på fälten;
Och renligt, uti flockar,
Sig lägrade derpå,
Med ramsvart skägg i lockar,
De bruna männer då.

Der hyddorna af linne
De hade prydligt stält;
Bland dem i midten inne
Stod högt stiftshyddans tält.
Der buskars skygd de funno
När solens strålar stucko;
Ur källor, som der upprunno,
De ljuflig svalka drucko.

Der lemmarne, de trötte,
Med olja de ingnedo;
Der drifvarena skötte
Kamelerna, som ledo;
Der hjordar lågo trygga
Och gräsets muster sögo,
Långsvansade de skygga,
De ystra hästar flögo.

Der, fromma och förnöjda,
Pilgrimerna lofsade
Sin Gud, med händer höjda,
Att slut vallfärden hade.
Der skärpte ock de svärden
Med stark och stadig hand,
Att kämpa om gröna gärden
I deras fäders land, —

Som nu dem syntes bida,
Likt en Guds trädgård härligt,
På flodens andra sida, —
Dit vandrarn trått begärligt.
I andanom han hann det
Tidt på sitt ökentåg;
Nu det framför dem, landet
Som flöt med mjölk och honung, låg.

Men när vid flodens kanter
De jubla: Kanaan! —
Då uppför bergets branter
Går deras höfvitsman.
Sig hvita lockar gjuta
Kring Moses' hufvud rikt;
Utur det blickar skjuta,
Två gyllne strålar likt.

Och när han vägen slutat
Och högst på berget står
Och rörd sig framåt lutat,
Att vidt han skåda får —
Af tusen fröjder glänser
För honom nejden all
I bådadt land, hvars gränser
Han ej beträda skall.

Der korn och drufva trifvas
Uti den vida ängd;
Der gröna landet lifvas
Af hvita bäckars mängd;
Der bisvärm kupa skänker,
För plog der gnäggar spann;
Der Judas arfdel blänker
Från Berseba mot Dan.

„Nu har jag skådat landet,
Nu döden syns mig ljus!
Lös, Herre, lefnadsbandet!
Kom mildt i vindens sus!“ —
En sky då Herren låter
På bergets rygg nedfalla,
Att gamle ledarn åter
Från pilgrimsfolket kalla.

Väl måste härligt vara
Att dö uppå ett berg,
När molnen skimra klara
I morgonsolens färg;
Djupt nedan verldens hvimmel,
Skog, fält och strömmars lopp,
Och ofvan ljuflig himmel
Slår sina portar opp.

BILDBIBELN.

Efter *Freiligrath.*

Du vän från barndomsdagen,
Du bok i skinnklädt band,
Så tidt för mig uppslagen
Af mina käras hand;
Du, som med bilders under
Den ystre gossen rörde
Och bort från lekens funder
Till österlandet förde;

Du drog de portars regel,
Som fjerran zoner vakta!
Jag fick, som i en spegel,
Allt sällsamt der betrakta!
En fremmad verld i töcken
För mig ej mera låg;
Kameler, palmer, öken
Och herdetält jag såg.

Du stälde för mitt öga
De hjeltar och de visa,
Som Gudsprofeter höga
I böckers bok beprisa;
De väna mör och brudar,
Som uti den beskrifvas,
Jag såg i deras skrudar
Så tydligt återgifvas.

De fromma patriarker,
Om hvilka Moses ordar, —
Och hur på betesmarker
Utfördes deras hjordar, —
Hur englar med dem gingo,
Jag ofta skådat glad
När mina tankar fingo
Sin flygt af dina blad.

Det är som än jag ville
Mig öfver stolen luta,
Der förr dig såg den lille,
Och af din rikdom njuta; —
Liksom om allt hvad mägtigt
Mig då med undran slog,
Nu åter, friskt och präktigt,
Förbi mitt öga drog; —

Som om på nytt jag såge
Grotesker allehanda
Med mången sällsam båge,
Der sig figurer blanda,
I brokigt virrvarr, prydligt,
Än blommor och än gren,
Till ram, som passar tydligt
Och väl för hvarje scen; —

Som om jag åter ginge
Till moder min, den kära,
Och både, att jag finge
De taflors mening lära;
Som om hon språk mig sade
Och sång till hvarje bild; —
Och fader fästad hade
På oss en blick så mild.

O tid, du fick ej stanna,
Du som en dröm förgick!
De bibelbilder granna,
Min fromt belåtna blick,
Föräldrarne, de dyra,
Det stilla drömmeri,
Min barndoms fröjd och yra, —
Allt är förbi, förbi!

OM MEKKAS NEJD MIG DAGEN GIFVIT.

Efter *Freiligrath.*

Om Mekkas nejd mig dagen gifvit,
Om uppå Yemens heta sand,
Om född vid Sinai jag blifvit,
Ett svärd jag bure väl i hand;

Med snabba hästar väl jag droge
Åt Jethros lund i Midian
Och rast med mina hjordar toge
Vid busken, som för Moses brann;

Då väl om qvällen många gånger
I luftigt tält, inför min stam,
Jag hänryckt läte uti sånger
Min diktarlåga strömma fram;

Ett folk, ett land då girigt hörde
Uppå de höga siarord;
Liksom med Salomos ring jag förde
Befälet då på ökenjord.

De lyssnande ju äro alla
Nomader, ödemarkens slägt,
Som på sitt ansigte nedfalla
För Samums, för förstörarns flägt;

Som städs på sina hästar hänga,
Vid ökenbrunn blott sitta af;
De der med lösa tyglar spränga
Från Aden fram till Medelhaf;

Som, när om nätterna de vakta
Sin boskap, spejande med id
Den gyllne stjerneskrift betrakta,
Kaldéern likt i fordomtid;

Som ofta än ett dån förnimma
Ur klyftorna på Sinai;
Som molnet se i dyster timma,
Det öknens ande dväljes i;

Som ofta ha hans pannas flamma
Igenom stenens remnor sett —
Ha! män, i hvilkas hjernor samma
Kraft brusar som i min, så hett.

O land, med tälten och gevären!
O enkla folk, på mandom rikt!
Sjelf på din häst, Beduin, du är en
Hänförande, fantastisk dikt. —

Här irrar jag på midnattsstranden;
Ack, kall och klok är norden ju!
O, sjönge jag i ökensanden
Stödd mot en fåles sida nu!

LEJONETS RIDT.

Efter *Freiligrath.*

Lejonet är öknens konung; vill sitt land han genomila,
Bort han vandrar till lagunen, att i höga vassen hvila,
Ner sig hukar der gazellen, der giraffen törsten släcker;
Öfver herskarn sykomoren, darrande, sitt löfhvalf sträcker.

Qvällen kommer, eldar glöda klart i Hottentottens kraler;
Från det branta Taffelberget brokigt vexlande signaler
Mer ej skimra; kaffern ensam genom karrufältet ströfvar;
Uti snåret antilopen slumrar, gnun vid floden töfvar.

Kommer då i majestätiskt lopp giraffen genom natten,
Att sin heta tunga kyla i lagunens dunkla vatten;
Genom nakna ökensträckor flämtande af törst han ilar
Tills han, knäböjd och med långsträckt hals, sin dryck ur träsket silar.

Plötsligt prasslar det; då springer, med ett rytande förfärligt,
Lejonet upp på hans nacke. Hvilken ridhäst! ack, så härligt
Prunkande schabrak du får ej i en kunglig stallgård skåda,
Som den springarns hud, på hvilken djurens konung lyster tråda!

Uti nackens trinda muskler girigt sig hans tänder häkta,
Kringom jättehästens bogar ryttarns gula man ses flägta;
Med ett skri af smärta rusar springarn upp, och bort han skenar;
Skåda, hur kamelens snabbhet han med pardens hud förenar!

Se, hur lätt den månbelysta marken trås af jägtad fåla!
Stelnande af smärta tränger ögats glob utur sin håla;
Svarta sippra blodets droppar nedåt brokig bringas hvälfning,
Och den stilla ödemarken höra kan hans hjertas skälfning.

Som den molnstod, hvilken lyste Israël i Yemens öken,
Som en ödemarkens ande, svept uti ett gulrödt töcken,
Som ett skydrag på det vida sandhaf, i hans fjät der spelar,
Hvirflande, af gula stoftet upp mot skyn en väldig pelar.

Med på färden följer gamen, — högt i luften hörs han skräna, —
Följer hon, som vigda griften plundrar, glupande hyena,
Följer pantern, som de rika kaplandsfållorna förhärjar;
Blod och svett af deras konungs hemska resa spåren färgar.

Bäfvande de herskarn skåda uppå stol, som lefver, trona;
Ej hans sätes granna dynor vill den skarpa klo förskona.
Honom skall giraffen bära tills den sista kraften qväfves;
Mot en ryttare så väldig är allt spjernande förgäfves.

Hunnen sist till ökenranden störtar, höljd af purpurröda
Sår och skum, giraffen; ryttarn spisar springaren den döda.
Fjerran öfver Madagascar morgonrodna'n redan glänser; —
Så om natten djurens konung genomfar sitt rikes gränser.

SCHEIKEN VID SINAI.

(HÖSTEN 1830.)

Efter *Freiligrath.*

„Bär mig ur tältet ut på mjuka ottomanen!
Jag honom sjelf vill se! — I dag den karavanen
Från Afrika ju kom, som ryktet med sig för?
Bär mig ur tältet ut! Som åt en bäck gazellen
Sig fröjdar, af hans tal jag fröjdas skall i qvällen,
Om sanning jag af honom hör.“

Och snart framför sitt tält satt Scheiken; talet svallar
Från Morens mun: „Emir, högt öfver Algiers vallar
Nu fladdrar trikolor af siden från Lyon;
Revelj hvar morgon slås kring gator och kring platser,
En sång ifrån Marseille ger takt åt springarns satser, —
Frankhären kommit från Toulon.

I glänsande kolonn den emot söder tågar;
Hett Barbareskers sol på deras vapen lågar,
I deras hästars man Tunesisk sand sig lagt.
Med barn och qvinnor fly djupt in åt Atlas' rötter
Kabyler, gnisslande af hat; med såra fötter
Går dromedarn i bergig trakt.

Halt göra Maurerna; liksom en ässja flammar
Af striden defilén; der ryker och der dammar;

Och uppskrämdt lejon flyr ifrån halfäten rå.
Det måste sig förse med annat vildt till qvällen —
Allah! — *Feu! En avant!* — käckt upp till högsta fjellen
De öfverdådige sig slå.

Kring bergets hjessa knyts en krans af bajonetter;
Der nedan landet breds med städer, höjder, slätter
Från Fez till Tunis, från Atlas till vågor blå.
Af sitta ryttarne; vidt utåt blicken ljungar —
Mot fålen armen stödd; ur gröna myrtendungar
De smärta minareter stå.

Af mandel blommar daln; med dunkla blad och hvassa
På kala klipporna trifs aloë i massa;
Välsignadt är det land, som de omkring sig se.
Der glänser hafvet; der bortom sitt hemland ha de;
Af vinden fanan smeks, de fälla luntan glade;
En salva skjuts — så helsa de."

Då Scheiken: „Det är de! jag slogs vid deras sida
Vid Pyramiderna; då var en lust att strida!
O ärans, bytets dag! röd Nilens bölja var. —
Men deras Sultan, säg!" — om handen Moren tar han, —
„Hans växt, hans gång, hans blick? i striden med ju var han?
Hans drägt?" — Åt gördeln Moren tar:

„I sina slottsgemak sig deras Sultan hvilar;
En höfding i hans plats får trotsa bly och pilar,
Och Atlas' kopparport en aga spränger opp.
Dock deras Sultans bild har tydligt preglad blifvit
På detta guldmynt, som, bland andre, man mig gifvit
Vid handel med en Frankisk tropp."

Emirn på pregeln ser, om det är den Sultanen,
Som genom ökentrakt han på den rätta banen
För många år se'n fört; men dystert säger han:
„Så var hans panna ej, och ögat, så ej var det!
Ett sällsamt hufvud — med ett päron likhet har det;
Nej, detta är ej samme man!“

DEN UNGE TSCHERKESSERFURSTEN.

Efter *Geibel.*

Så talte de till mig: Kom hit, du son af bergen!
På Zarens mantelsläp kyss ödmjukt purpurfärgen, —
En sak så lätt, men lönen rik!
Vid herskarns sida då till häst man dig skall skåda,
Med trotsig fot du skall på slafvars pannor tråda,
Du blifva skall de högste lik.

Hvad båtar det att städs i blodig kamp dig blanda?
Vi vilja lära dig, bland nöjen mångahanda
Hur lifvets glädje njutes full;
Vi bygga dig ett slott, — ej än du skådat maken;
Med springare ditt stall vi fylla, sofgemaken
Med qvinnor och din börs med guld.

Ej någon läckerhet uppå ditt bord skall fela,
Af vin från Epernay skall fradgan lustigt spela
I dina glas af fin kristall;
När qvällen kommer så att lätta ruset sluta,
Det vare dig förundt den retelse att njuta,
Som kortspel ger och tärnings fall.

På praktomskimrad bal, när tusen vaxljus brinna,
Din rika drägt, din växt beundran skola vinna,
Till mången ståtlig hofmans harm.

När genom salen då de yra toner bäfva,
Sporrklingande du skall, förtjust, i dansen sväfva
Invid en furstedotters arm.

På lägret skall du se, hur regementen under
Gevärseld vrida sig, mångfotade vidunder,
På hvilka fanan svajar sid;
Då hvirflar trumman doft, fälthornets klang man hörer,
In faller batterit med sina thordönskörer,
Att jorden skaka käns dervid.

Ja, — större under än, som Zarens makt kan göra! —
Ett skepp med dubbelhjul skall dig på vågen föra;
Fast tåg och tackel ej det har,
Mot strömmen djerft det går och stormen trots det bjuder,
När, pressad i dess sköt, den hvita ångan sjuder,
Och rök ur svarta pelarn far.

Allt detta bjuda vi. Förlåt de vilda skaror,
Kom ångerfull till oss från krig och tält och faror
Och buga dig för herskarns lag! —
Men vid det lumpna tal jag från dem bort mig vände,
Den röda vreden stark i mina ådror brände —
En furste blott är Zarn som jag.

Ej Kasans stolta mö, snöhvit med svarta lockar,
Ej Kiews klockors dån, ej Moskaus Kreml mig lockar,
Ej Petersburg med all sin stat;
Nej, bjödes mig att bland all verldens under välja,
Mitt ärfda pansar dock jag ämnar icke sälja,
Och ej min frihet och mitt hat.

INDISK VISHET.

Efter *Geibel.*

Vid Ganges' brus, i aftonrodnans glöd
Förnim, hur lifvet vexlar genom död!

Allt hvad som är, från början varit har det;
Och uti döden ny tillvaro tar det.

Qvar innehållet blir; dock bytes jemt
Det yttre så som evig lag bestämt.

Hvad du ditt hjerta sist på jorden gifver,
Deri du döende förvandlad blifver.

Om död som mordisk jägare du får,
Du ströfvar se'n som djur kring skogens snår.

Om hänryckt alltets sång du hörde brusa,
Som ros du blomma skall, som bölja susa.

Men tvangs din slöa själ af guldets makt,
Som malm du sjunker ner i bergets schakt.

För sådant öde väl du måste bäfva;
Dock står till dig i helgelse att sträfva.

I dödens stund din tanke hvile hel
I Gud, och du af honom blir en del:

En droppe, mängd i kärlekshafvets flöden,
En gnista, spelande i Gudomsglöden.

Dock mins, att döden plötsligt närmar sig,
Och hvar och när, ej någon säger dig.

Att ej en fiende han till dig lände,
Ditt öga städs åt evigt ljus du vände!

Och dödsberedd, försjunken i Guds frid,
Din ande vare hvarje stund och tid!

JUDAS ISCHARIOT.

Efter *Geibel.*

Han är det! hvarje timme lär: han är det!
Hans ord hörsammar vågen; fikonträdet
Förtorkar på hans bud. Ej plågas ande,
Ej sjukdoms fins, som han ej kufvade;
De stumma tala och de lama gå,
De döda stå ur sina grafvar upp
Och träda fram i svettduk. Deraf synes,
Att en profet han är. Men hade han ock
Af dessa under intet gjort, och vore
Ej af hans tecken fullt det hela land
Från döda hafvet intill Zions borg, —
När han mig blickar an, och ur hans öga
Mig träffar evighetens stilla glans,
När jag hör honom tala, och hans ord,
Så enkelt klart och för hvart barn begripligt
Men djupt likväl som himlens djupsta afgrund,
Mitt väsens fästen skakar nästan som
Basunaljud — det detta är, hvaraf
Jag ändock märka måste: här är mer,
Än Moses och Elias och Johannes,
Här är den Ene, som utlofvad vardt.

Han är det. Och likväl, om i mitt inre
Jag skådar, huru stelt och dystert allt!
Ej ton på glädjebudskapet ger svar!
Hvi stormar då ej utan återhåll

Mitt hjerta honom mot, hvi brister det ej
I jubelpsalmer ut, och smälter icke
För frälsnings stråle hän, som isad källa
Med brus i lefvande kaskad sig löser?
Ja nu, då mig hans kraft för ögonblick
Berör, så att jag skälfver, hvarför ångar
Å nyo dystert tvifvel, likt en dimma,
Uti min ande upp, och, om ej tvifvel,
Dock lust att tvifla? Hvad är det, som så
I dessa lemmar, som dock Judas säd,
Sig trotsigt reser upp emot hans gudom
Och spjernar envist mot hans kärleksok,
Liksom bångstyrig häst, och såge hellre
Oskedt det stora nådens verk, än skedt
På sådant sätt? — Jag ofta derpå grubblat;
Dock allt mitt grubbel, gagnlöst, ändrar intet.

Som pilt jag egde stunder aningsrika,
Profetiska; för ynglingen rätt snart
De blefvo lifvets kärna. — Såg jag Romarn
Med pansrad fot, befallande och trotsig,
Här genom landet skrida, der den Högste
Sin helgedom har rest och fädrens stoft
I vigda grifter sofver, genombäfvadt
Af häftig smärta då mitt inre hvälfdes,
Och vrede blef hos mig hvar droppe blod.
Långt ut till ödslig bergstrakt drefs jag då,
Och under stjernströdt hvalf, när nattvinds suck
For genom torra tistlar, ifrig steg
Och flammande min bön, att komma måtte
Förbannelse uppå förtryckarns hufvud
Och snar förlossning ifrån sådan nesa
Utaf Messias. — Och när, kommen hem,
Af ifvern matt, jag på mitt läger sjönk,
Min sömn af underliga bilder fyldes,
Och i köttlösa skuggor trädde då
Min andes grymma trängtan för mig fram:
Högt på bergstinnar ensam fann jag mig,

Och utur molnen räckte mig en hand
Ett svärd, som bet; och när jag mig omgjordat
Dermed, en kraft, likt eldvin, genomflöt mig.
I stormen bar mig drömmens ande hän,
Och högt till häst igenom strider gick det,
Emellan blanka spjut, vagnsspillror, lik,
Igenom blod och dam — och Romarns örnar,
Liksom för åskslag skygga dufvor, sjönko;
Långt bort i det omätliga gick flykten,
Och fjerran uti vester steg en rodnad
Af flammor upp, som till ett eldhaf blef
Från pol till pol, och i dess glöd förgicks
Illdådens stad och hedningarnes trots.

Och sedan uti purpur såg jag mig,
Det mörka hjesshår drypande af olja,
På gyllne stol; och harpors brus jag hörde,
Och alla borgar öfverstrålande
Jehovahs tempel stod, ty jordens furstar
Rundtom knäböjde, hyllande den Herren,
Som dem igenom min arm böjt, — och mig.

Så drömde ofta jag och, vaknad, tänkte
På Josephs dröm. Så blef mitt hela lif
En törstig bidan, som blott såg en gryning
Till framtid stor i det närvarande.
Profeterna jag ifrigt genomsökte
I stilla natt, och sög ur dunkla ord
Mig näring åt den aning, som min mund
Ej djerfdes göra känd; bestormande
Med böner himlen om bekräftelse.
Dock veckor, månader och år förgingo
Enformigt, och i dag var som i går,
Och intet skedde.

Då mitt öra plötsligt
Ett rykte hann, som, svagt och skyggt i början
Likt löfvens prassel uti poppelskog,

Igenom folket gick men sedan växte
Och blef rätt snart till tusenstämmigt brus.
Förlossaren, det ljöd, den väntade
Är kommen, lejonet af stammen Juda;
Sitt folk från nesa han befria skall.
Och underbara sägner gingo kring
Om stjernan, som, då han blef född, sågs lysa
Utöfver Betlehem; och gråa herdar
Påminde sig, att de uti den natten
Uppå sin vakt förnummit englars helsning,
Och att de, jemte konungar från fjerran,
Då knäböjt för ett barn, hvars leende
Gjort deras mörka själ likt himlen ljus.
Och medan gubbarne härom förtalde,
Blef veckad panna klar, liksom kringfluten
Af återskenet af den en gång sedde,
Och deras tal ljöd liksom ljuf musik.

Det allt min ande rörde, som en blixt
Slår ned i vattnet och upprör dess djup,
Och hvad som, af hvardagligheten täckt,
Låg i mitt väsens innersta, det steg
Uppåt i vild förblandning: eldig längtan
Till frälsning för mig sjelf och för mitt folk,
Det plågade, — ärgirighetens hopp,
Och gäckad stolthets harm och tankeoro,
Som, qvald af tvifvel, likväl klarhet skydde.
Och halft med hopp, med fruktan halft: han är det,
Jag så till Jordan gick.

Du underbara,
Du aldrig glömda stund, hvars hågkomst än
Min själ med rysning genomfar och hotar
Den manligas klippkärna uti qvinlig
Hemlängtan lösa upp! — mig vore bättre,
Törhända, jag dig aldrig hade sett,
Än att du kom och gick och sedan dess
Mitt hela lif till olöst tvedrägt blef.

Jag på en konung hade mig beredt,
En hjelte, som, likt Saul fordomtima,
Ett hufvud högre än allt folket var,
Uppå en öfverprest och en profet,
Hvars ord, indoppadt uti eld och lågor,
Upptände själarne till heligt krig —
Och nu, hur annorlunda var han! — ödmjuk
Och ljuft saktmodig, svärd han icke drog
Men bredde armarne, som om han ville
Dermed omfamna verlden all; hans fältrop
Ett ord om frid och kärlek var, hans klädnad
Ej tecken bar till hopp om kungadöme —
Och ändock glänste på hans klara panna
Gudomligt ursprungs stämpel, ändock låg
Uti hans blick ett outgrundligt något,
Att jag inför det fälde ögonhåren,
Som om jag sett i soln.

Och när jag nu
Bestört, förvirrad, med mig sjelf i strid,
Mig ville stjäla bort i folkets trängsel,
Liksom en sårad hjort, som söker snåret,
Då vände plötsligt han mot mig sitt anlet
Och, bjudande mig stadna med en blick,
Hvaraf jag sporde, att mitt innersta
Var som kristall för honom, vänligt sade:
„Kom! jag din åtrå känner. Kom och följ mig!"

Jag följde honom. Och för timmar nu
Jag var liksom förvandlad. I min oro
En stillhet kom, som, liksom ljuflig sömn
Den sjukes feber lindrar, lugnade
Upphettadt sinne; annorlunda än
Förut min bön och vandel blefvo; tårar
Jag utan vrede gret, som jag dem gråtit
Som barn. Och om jag, lägrad bland de andra,
Det ord förnam, som från hans läppar gick,

Jag ofta blef till mods, som om jag vandrat
Uti en dunkel, underjordisk gång
Och skådat, långt bort vid det fjermsta hvalfvet,
In flyta dagens stråle, och mig fattat
En vek åstundan efter ljuset ofvan.

Dock stunder var det endast; deras glans
Och lycka var blott dröm; för ögonblicket
Af ljuflig frids drömbilder söfd, min ande
For upp ur orklös svaghet och begärde
Hvad större var. — Uppå hans underkraft
Ej tvifla kunde jag; dock till hvad båtnad
Var den, när han den rosta låt, som klingan
Uti sin skida rostar? Handlingar
Jag skåda ville, krossadt Zions ok, —
Det qval, vi lidit, hämnadt, — återställdt
De två utvalda stammars kungarike, —
Krönt honom sjelf, och vid hans sida mig.
Men han igenom landet drog och lärde
Och kranka botade, och ej med krigsfolk
Sig omgaf, men med fiskare, tullnärer
Och syndare; han skökor mildt förlät,
Vid brunnen pratade med Samaritskor,
Ja, bjöd oss gifva skatt åt kejsaren,
Hvars liktor trotsigt under tiden dock
Hvar dag åt Judas rygg band friska spön. —
Och när omsider, i mitt dystra bröst
Otåligt groll ej längre tyglande,
Jag på en bergsspets fram till honom trädde
Och minde honom på hans kall och viste,
Med löfte, landet, som sin furste bidde,
Hur det framför oss låg med sjöar, städer
Och cederhöjder, svept i aftonglöd,
Då for det ur hans öga i min själ
Likt vredes ljungeld, och uti mitt öra
Gick hotande hans rop: „Bort, frestare!
Har än en gång du kommit? Haf dig bort!“

Och från den dagen står emellan oss
Liksom en mur. Mig främmadt är hans verk,
Och obegriplige hans väg och vilja.
Väl klappar stundom än hans tal, hans blick
Uppå mitt hjerta, att dess portar skaka
Som förr när han begärde: Låt mig in! —
Dock magtlös riglarne ej mer han spränger.
Och om min fot än följer honom, om
Min kropp än honom lyder, vana är det;
Ty knappt jag fullgjort något, som han bjöd,
Förrän, likt båge krökt, min ande springer
Tillbaka i sin stolthet, och blott ett
Jag känner än, det att vi skilda äro.

Nu hör jag underbara stämmor ofta,
Som upp ur marken gå, i vinden simma,
I aftondimman hviska i mitt öra.
Och när till dem jag lyssnar, växer hos mig,
Liksom istaggar under droppars fall,
En dödlig känsla upp, som liknar hat;
Och mig en tanke, som jag, se'n den en gång
Ur skymningen sprang fram och vann gestalt,
Ej mer besvärja kan till intet åter,
Befaller att det oerhörda våga
Och efter mina planer föra fram
Det verk, som börjats, eller — går det icke —
Att sönderbryta det och på dess spillror
Med upphöjdt hufvud gå min egen väg.
Hvarfrån den traktan stammar, hvart den för mig,
Knappt törs jag fråga. Månn' ett evigt öde
Mig rycker hän? Månn' den förbannelse,
Som Adam gaf sin ätt i arf vid fallet?
Det sinne månne, hvarigenom engeln,
Den rene, mistade sitt diadem
Och satan blef? — Jag vet det ej att nämna
Och ej att tygla. Må det ha sin gång!

PINGST.

Efter *Geibel.*

Han kommer, Pingstens fest vid klockmusik,
Naturen glad sin sommarprakt tillreder,
I fält och skog från hvarje qvist utbreder
En ros sin friska glans, en flamma lik.

O Ande, du, som fordom stormilslik
På lärjungshufvuden i eld for neder,
Till sångarns lockar ock, som ödmjukt beder,
Ner sänd en enda gnista, nåderik!

Att dig jag ej är värdig, vet jag nog;
Dock vår förtjenst ju aldrig du har mätit,
Vår tro, vår längtan blott dig till oss drog.

Ej någonsin de arma du förgätit;
I fiskarhyddor ofta in du tog,
Och du till bords med syndare har ätit.

TSCHERKESSISK DÖDSKLAGAN.

Efter *Bodenstedt.*

Djupt sörja de männer i Dschigi,
Sång tonar och klagomusik, —
Ty den skönaste pilt bland Adighi,
Pschugui, den tappre, står lik!
Väl var han en gosse till åren;
Dock i strid ingen man höll så ut —
Nu ligger han stelnad på båren,
Och ätten med honom är slut.

Pschugui, den hjelten, är fallen,
Och marken af blodet är röd;
Af stridsropen hörde han skallen,
Och flög så till kamp och — till död!
Bland skotten och blänkande stålen
Djerft red han i rök och i dam
Och sprängde, på gnäggande fålen,
Mot Moskau-höfdingen fram.

Den blodröda sammetstuniken
I solskenet flammade klar;
Mer fruktansvärd flamman af blicken
Och blodiga svärdet dock var.
Ett rof för det mördande skytte
Hans stridshäst, den kolsvarte, föll;
Tre gånger han springare bytte,
Sitt mod han, detsamma, behöll.

Af väldiga huggen så mången
Stark kämpe till jorden blef sträckt;
Nu sjelf han af döden är fången
Och glödande rysshatet släckt.
Doft klagorop ljuda i natten
Man gråter den hämnare god, —
Dock vännernas tår, den är vatten,
Men älskade systerns är blod.

Omkring hennes nacke sågs flöda
Det krusiga hår, likt ett haf;
När dödsposten hördes, den snöda,
Förtviflad hon ryckte det af.
Men modren då tröstar: „tack, Allah,
Att döden för honom blef ljuf!
En hjelte i strid fick han falla,
Och ej som på flykten en tjuf.“

Mörk sångaren slår på sin luta,
Bestört lyssnar hopen deråt;
Till sorgliga qvädena sluta
Sig qvinnornas suckan och gråt.
Djupt sörja de männer i Dschigi,
Sång tonar och klagomusik,
Ty den skönaste pilt bland Adighi,
Pschugui, den tappre, står lik.

EN MODER.

Efter *Alfred Meissner.*

Der smyger, der flyger kring Böhmarnes land
En tidning, att häftigt på Moldaus strand
Hussiter och Tyskar ha stridit.
På träbryggan, högt öfver svallande flod,
Der var det, som hetaste drabbningen stod;
Kalkkämparne nederlag lidit.

Och bryggan, som bugnade under sin last
Af hästar och krigsmän, hon brakande brast,
Att pelarne ock måste falla;
Och ryttare, fotfolk, med sår och med blod,
De störtade plötsligt i slukande flod;
Der sänktes, der dränktes de alla.

En moder, en Böhmisk, man budskapet bär,
Med var hennes son i den drunknade här,
Så dödde den yngste, hon födde.
Skönt natten är kall och skönt stormvinden gnyr,
Åt susande, brusande skogen hon flyr;
Den yngste, hon födde, han dödde.

Der Moldau ryter och bryter sig väg
Bland ödsliga klippor, i skog och gehäg,
Och sjunkande spillror bortförer, —
Der modren bland vide, på flodkant så bratt,
Likt fågeln, som sårad i vassen sig satt,
Re'n sitter och lyssnar och hörer.

Och när hon så lyssnar, med blicken i glöd,
Då syns henne floden förunderligt röd,
Som klämda sig vågorna pressa.
Är morgonens rodnad, som strålar derpå?
Nej, troshjeltars hjertblod, det målar dem så;
Och nu komma liken af dessa.

De komma med bleka, med stelnade drag,
De komma i mängd som till domens dag,
Blodfradga kring vidöppna munden;
Beväpnade krigsmän en gräselig tropp;
Med klagotjut vågorna kring dem slå opp,
Hopträngda, uppsprängda från grunden.

Tungt springaren släpar på skummande stråt
Vid tygel och bygel sin herre framåt,
Och hästlik med ryttarlik tränges;
Den grinande skaran, der spöklik hon går,
Med glasiga ögon, med flytande hår,
Allt tätare, tätare mänges.

Då fattas af fasa den Böhmiska mor:
Min son låt mig skåda, förbarmare stor, —
Min son, som jag födde med smärta!
Der nalkas han — Jesus Maria, gif mod!
Den härlige sonen ett lik uti blod,
Med gapande sår vid sitt hjerta!

Hvi stirrar du på mig med blick af metall?
Nej icke till hafvet du simma skall, —
Du härliga lik, jag dig vinner;
Med liken hon kämpar, med brusande flod,
Hon dricker af hjeltarnes ljusröda blod.
O, att hon till sonen framhinner!

Förgäfves är kampen! hon knappt honom når,
Förr'n jorden tycks vika och sansen förgår —
Och likskaran ej återvänder.
Den Böhmiska moder, den Böhmiske son,
De drifva på jagande böljor derfrån
Med krampsammanflätade händer.

PONIATOWSKI.

Efter *Beranger.*

Hvad harm! I flyn då, segervande hjeltar!
Har lyckan svikit er i Leipzigs ängd?
Hvad harm! I flyn, och vredgad floden vältar
Bort spillrorna af bron, i förtid sprängd!
Allt störtar ned i Elsterns böljor strida,
Soldater, hästar, stycken och gevär;
För rop och böner döf, han vill ej bida.
„Ett handtag, Fransmän, och jag räddad är!“

„Ett handtag blott! Ve den det näns begära!
Fort undan, fort! — att stanna! och för hvem?“
Det är en hjelte, höljd af sår och ära,
Det Poniatowski är, som kallar dem.
Dock af hans rop ej något hjerta röres;
De fly, förskräckelsen dem grymhet lär.
Skild från sin häst, af strömmen bort han föres:
„Ett handtag, Fransmän, och jag räddad är!“

Han är förlorad, nej! han fäster handen
I springarns långa man, han simmar än.
„Att drunkna här,“ han säger, „när på stranden
Jag elden hör, jag vapen ser och män!
Min mandom vann ert pris, jag älskar eder;
Mitt blod, som gjutits, derom vittne bär.
Må än jag blöda uti edra leder!
Ett handtag, Fransmän, och jag räddad är!“

Ej någon hjelp! Och mattad handen glider
Ifrån sitt tag: „Mitt Polen, o farväl!“ —
Men förr'n han rycks i vågen ner omsider,
En ljuflig syn der strålar för hans själ.
„Hvad ser jag? upp den hvita örn sig svingar
Och trotsigt kamp med Rysslands örn begär;
En segersång uti mitt öra klingar.
Ett handtag, Fransmän, och jag räddad är!“

Ej någon hjelp! han är ej mer, och redan
På stranden fienden som herre står. —
Ack denna tid är svunnen längesedan,
Men än ur vågors djup en klagan går;
Och, tro mig! sedan nyss så gäll den låter,
Att ropet tränger upp till himlens sfer;
Och derifrån till oss det sändes åter:
„Ett handtag, Fransmän, och jag räddad är!“

Det Polen är och hennes tappre söner,
Som för oss kämpat mången kamp, så god, —
En trofast vän, som neslig ofärd röner
Och drunknar snart uti sitt hjerteblod.
Likt denne furste, som, der Elstern svallar,
Dog för vårt land, ett folk vi skåda här;
Vid brädden af en afgrund det oss kallar:
„Ett handtag, Fransmän, och jag räddad är!“

SNILLET I DET UNDANGÖMDA.

Till JEAN REBOUL.

Efter *Lamartine*.

Den genius, som huld vår ande låter klinga
Likt eolsharpa underbar,
Förbi palatserna, de stolta, plär sig svinga;
Ty skulle han ej guld och purpur akta ringa,
Som himlars rikdom skådat har?

Han oförtänkt slår ned vid fattig herdes hydda;
Herberge okänd han begär
Inunder halmtäckt tak, i kamrar torftigt prydda;
Vid tårstänkt vagga blid han sätter sig, att skydda
En härlig gryende myster.

Det späd Homerus är, som, höljd i grofva kläder,
En arm, försmådd slafvinna dir;
Det herdegossen är, som fram ur lunden träder,
Att söka skingrad hjord, och svagt sin ängslan qväder
Men se'n en dag Virgilius blir.

Det Mosesbarnet är, som Nilens vågor gunga
I bräcklig vagga, — det är han,
Som, ensam bland sitt folk, ser ljus från Sinai ljunga,
När jemt de tegel slå och släpa stenblock tunga
Till minnesvård åt grym tyrann.

Så göms i allt en kraft, som lag ej anad följer;
Till glans evärdlig mogna så
Den perla, hafvets djup, det guld, som klippan döljer,
Den diamant, hvars sken ett pinsamt mörker höljer,
Det stora, födt i bortgömd vrå.

En Phoenix detta är, som efter hundra vårar
Begynner städs på nytt sitt tåg
Och sänker sig på den, han till sin älskling korar, —
Som, likt sin urbild, dör, och som man se'n ej spårar,
Liksom man ej hans upphof såg.

Förundra dig då ej, att diktens engel säger
Dig sånger från en högre verld!
Ihågkom Jacobs syn uppå det hårda läger!
Ack, ofta himmelsk dröm kringsväfvar den, som eger
En sten blott till sin hufvudgärd.

Jag sjelf, på håfvor rik, dem öfverflödet sänder,
Hur gerna bytte jag ändå
Det guld, som lyckan strör åt mig med fulla händer,
Emot en timme af den tid, ej återvänder,
Då allt mitt gods var vinträd två, —

Mot dessa drömmar, ack, de ljufva, himlasända,
Dem intet guld betala kan,
Som spelte i min själ, när dagen gick till ända
Och elden, som min mor var vand att ödmjuk tända,
Uti den trånga spiseln brann,

Och sittande omkring det bokebord, det kära,
Hvartill med ömhet hon oss bjöd,
För landtlig måltid Gud vi gåfvo tack och ära,
En måltid mest af frukt, som bondens åkrar bära,
Med ett tillräckligt hvardagsbröd.

ENGELEN OCH BARNET.

ELEGI TILL EN MODER.

Efter *Reboul.*

En engel öfver vaggan sakta
Med stråligt anlet lutad stod,
Att der sin egen bild betrakta,
Liksom man ser i spegelflod.

„Du sköna barn“ — så engeln sade —
„Kom med mig du, som liknar mig!
Låt oss tillsammans lefva glade,
Ty jorden är ej bra för dig!“

„Der själen under nöjet lider,
Der glädjen aldrig ostörd var,
Der under jublet sorgen qvider,
Der njutningen ock suckar har.“

„Der hvarje fest med fruktan blandas,
Och ingen lugn och molnfri dag
Gör trygg, att ej den näste randas
Med stormfyld sky och dunderslag.“

„Och skulle denna rena panna
Af sorg och oro skuggning få!
Och skulle bittra tårar stanna
I dessa ögon azurblå!“

„Nej, nej, igenom rymder klara
Du flyga skall och följa mig;
De dagar, här du skolat vara,
I himmelen förunnas dig.“

„Må ingen af de dina klaga
Och byta ut sin drägt mot svart!
Må man din siste timme taga
Liksom din förste helsad vardt!“

„Må inga smärtans tårar falla
Då man ditt stoft till grafven bär!
När man är ren som du, af alla
Den siste dagen skönast är.“ —

Och skakande de hvita vingar,
Just som det sista ordet ljöd,
Han mot de sällas hem sig svingar . . .
Ack, arma mor! — din son är död!

HÄNRYCKNING.

Efter Victor Hugo.

Vid vågorna allen jag stod i stjernenatten;
Ej skymde himlen moln, ej segel hafvets vatten;
Mitt öga dykade långt utom verldens sfer.
Till himlens eldar då, till oceanens vågor
Uti förvirradt sorl framburo sina frågor
Berg, skog, naturens hela här.

Och gyllne stjernorna, i legioners hvimmel,
Nedsänkte kronorna af eld i azurhimmel
Och sade tusenfalt, men med harmoniskt ljud —
Och vågorna, de blå, det stolta skummet lade,
Som intet dämpa kan, och brusande de sade:
Han Herren är, är Herren Gud.

VÄNTAN.

Efter *Victor Hugo.*

Du ekorr, som så lustigt hoppar,
Spring upp i trädens högsta toppar,
I himlens vind att gunga dig!
Du stork, som bygger dina nästen
I gamla torn och gråa fästen,
Flyg upp till kyrkotornets spira,
Till borgens högsta tinnar stig!

Du gamla örn, från boets hvila
Till höga bergets hjessa ila,
Den evig snödrägt omhöljt har!
Och du, som städs i morgonstunden
Med jubel helsar azurrunden,
Lyft snabb din vinge, glada lärka,
Och upp mot klara ethern far!

Och nu från ekens högsta grenar,
Från torngesimsens marmorstenar,
Från bergets spets, från azursfer, —
O, sen I ej en fjäder simma
I horizontens gråa dimma,
Och flåsande en fåle ila,
Och uppå den min hjertans kär?

KULLARNE OCH ATLAS.

Efter *Victor Hugo.*

De täcka kullar afundsjuka sade
En dag till berget Atlas så:
Se våra ängder, grönskande och glade,
Der flickan älskar uti frihet gå,
Att sjunga ut sin fröjd och drömma
Se'n hennes låga smält i melodi;
Och hafvets vågor störta vildt förbi,
Men huru höga än de strömma,
De kyssa ödmjukt dock vår fot;
Knappt når vår hjessa deras dofva knot,
På hvilken tallöst blomsterkronor spricka,
Som solens eld och daggens tårar dricka.

Men du, o jätte! hvadan kommer sig,
Att ständigt sväfvar kring ditt höga
Och kala hufvud — längtande till krig
Den grymme örnen, hemsk, med blekrödt öga?
Din rygg utaf granit hvem böjer så?
Hvem trycker ner din breda skuldra,
Likt gren, som fågel byggt sitt näste på?
Hvi skola evigt åskor kring dig bullra
Och evig blixt de svarta sidor slå?
Hvem har med snö och skrynkor höljt din panna,
Den aldrig våren med sin grönska klär,
Men der en evig kallsvetts dimmor stanna?
Säg, hvarför så hon lutad är!

Och Atlas svarte dem: „En verld jag bär.“

DEN BLÅÖGDA FLICKAN.

Efter *Burns.*

En olycksväg i går jag gick,
En väg, jag dyrt lär ångra få;
Min död af ögon två jag fick,
Två ögon ljufliga och blå.
Det var ej gyllne lockars fall,
Ej läppars ros med dagg uppå,
Ej liljehvita barmens svall, —
Nej hennes ljufva ögon blå.

Bäst som hon log, hon mig betog,
Och hur, jag kunde ej förstå;
Men såret, som mig fräter, kom
Visst från de ljufva ögon blå.
Dock tålamod, — hon med min nöd
Kanhända ömkan har ändå! —
Försmår hon mig, jag fått min död
Af hennes ljufva ögon blå.

O, ATT ETT BARN JAG VORE ÄN.

Efter *Byron.*

O, att ett barn jag vore än
Och bodde uti koja låg,
Och sorglös tumlade igen
På dyster hed, kring mörkblå våg!
Friboren själ ej trifvas vill
Bland låglands-högfärds tunga prakt;
De branta berg jag längtar till,
Den strida flod, — min höglandstrakt.

Tag åter, lycka, åkrars mängd,
Mitt slott, mitt namn med gammal klang!
Jag plågas, utaf slafvar trängd,
Som buga djupt för makt och rang.
Mig bland de kära klippor ställ,
Der oceanens dån får svar;
Och låt mig åter ströfva säll
Bland scenerna från ungdomsdar!

Fast gammal ej, jag känt, jag vet:
För mig ej verlden ämnad var;
Hvi höljs i dunkel ovisshet
Den stund, då menskan hädanfar?
En härlig dröm jag drömde ju
Om jordiskt paradis en gång;
Ack, sanning! hvarför väckte du
Mig upp till denna verld, så vrång?

Jag älskat har — det är förbi;
Jag vänner haft — ej en fins qvar;
Hur själen sänks i apathi,
När hvar förhoppning slocknat har!
Fast muntra bröder omkring båln
För stunden döfva agg, som tär,
Fast nöjet skingrar sinnets moln,
Dock hjertat, hjertat ensligt är.

Hur tomt att höra deras prat,
Som rang och slump, som guld och makt —
Men hvarken vänskap eller hat —
I festligt lag tillsammans bragt!
Blott några trogna få mig gif
Med ungdomsblick, med redlig famn, —
Och jag vill fly det midnattslif,
Der glädjen endast är ett namn.

Och qvinna, ljufva qvinna, du
Mitt hopp, min trösterska, mitt allt!
Hur kyligt är mitt hjerta nu,
När ock ditt leende käns kallt!
Jag bytte, utan suck dervid,
Mitt lysande eländes lott
Mot den förnöjsamhetens frid,
Som dygden, tros det, smaka fått.

Från menskors bråk jag längtar hän —
Mitt slägte skyr, ej hatar jag;
Till bortskymd däld med mörka trän
Mitt kulna sinne har behag.
O, kunde jag de vingar få,
Som bära turturn till hans bo,
Jag klöfve himlahvalfvet då
Och flöge bort — och funne ro.

CHILDE HAROLDS FARVÄL TILL ENGLAND.

Efter *Byron*.

(Ur 1:sta sången af „Childe Harolds Pilgrimage").

Farväl! farväl! med vågor blå
  Mitt hemlands kust försmält;
Och qvällvind suckar, böljor slå,
  Och måsen skriar gällt.
Vi ditåt gå, der solen sig
  I hafvet sänker gladt,
Och säga henne — säga dig,
  Mitt fosterland — god natt!

Väl henne snart i fägring ny
  Jag åter ser från bord;
Och jag skall helsa haf och sky,
  Men ej min fosterjord.
Mitt slott står öde, ingen stör
  Kring salshärd tystna'n der,
Blott hunden tjuter utanför;
  Snart gården ogräs bär.

„Min lille page, kom hit, kom hit!
  Hvi tåras så din kind?
Säg, fruktar du för svallvåg hvit?
  Säg, räds du hafvets vind?
Men torka tåren och var glad!
  Vårt skepp är starkt och snabbt;
Vår falk, den qvickaste, åstad
  Mer hurtigt flyger knappt." —

„Fast blåsten hviner skarpt i stag,
Jag räds ej vind och våg;
Dock undra ej, Sir Childe, att jag
Är sorgsen i min håg.
Ty jag har lemnat faders hem,
En mor, som kär mig var;
Ej vän jag utom dig och dem —
Och en der ofvan — har.“

„Min far, välsignande, mig tog
I famn och gret ej mer;
Men bittert sörjer moder nog
Tills hon mig återser.“ —
„Allt väl, min lille gosse, nu!
Dig höfves sådan gråt;
Ack, vore menlös jag som du,
Min kind ock blefve våt.“

„Kom hit, min raske odalman!
Hvi ser jag dig så blek?
Säg, fruktar du Fransk örlogsman?
Säg, räds du stormens lek?“ —
„Tror du jag darrar för mitt lif?
Sir Childe, ej feg jag är;
Men tanken uppå fjerran vif
På kindens rosor tär.“

„Bredvid ditt slott, vid insjö klar
Hon bor med piltar små;
Och när de ropa efter far,
Hvad skall hon svara då?“ —
„Nog af, nog af, min bonde god,
Du skäl att sörja har;
Men jag, som är mer lätt till mod, —
Med löje bort jag far.“

Ty älskad qvinnas gråt och pust
Hvem kan väl trösta på?
Ny kärlek tänder åter lust
Uti de ögon blå.
Jag ängslas ej för fröjd, som var,
För fara, som står när;
Värst är, jag lemnar intet qvar,
Som ens en tår begär.

Nu jag i verlden ensam står
På strandlös böljas stig;
Men ej min saknad någon får,
Då ingen sörjer mig.
Kanhända gnyr min hund tills den
Af främmad hand fått vård;
Men han mig bete långt förrän
Jag återser min gård.

Med dig på skummig sjö jag gör,
Min båt, en yster ridt.
Till hvilket land som helst mig för,
Blott åter ej till mitt!
Välkommet, mörkblå haf! och när
Min blick ej dig får fatt,
Välkommen mig hvar öken är!
Mitt fosterland — god natt!

UR
„HEBREW MELODIES“
af *Byron.*

1.
„The wild gazelle.“

På Judas höjder vild och fri
    Gazellen löper glad
Och svalkar der sin tunga i
    De helga bäckars bad;
Med ädel blick, med luftigt hopp
Så skön hon synes i sitt lopp.

Så lätta steg, en blick mer klar
    Dock Juda der har sett,
Och fröjd och glans åt tid, som var,
    Mer ljuflig skepnad gett.
Än Libanon har ceder grann,
Men Judas stolta mö försvann.

Mer säll än Israëls spridda stam
    Hvar palm, hans hemland bar,
Som, der den rotat har sin stam,
    I enslig prakt blir qvar!
Den står uppå sitt ställe stark,
Den vill ej bort till annan mark.

Men trånsjukt vandra fjerran vi
Ifrån det land, oss glömt;
Och ej vårt stoft skall hvila i
Den jord, som fädrens gömt.
Qvar af vårt tempel sten ej är,
Och Salems tron bespottarn bär.

2.

„Oh, weep for those.“

Begråt det folk, som gret vid Babels ström,
Hvars helgedom är grus, hvars land en dröm!
Gråt! Judas harpa brustit har i tu,
Och der hans Gud har bott, bor hädarn nu!

Och hvar skall Israël tvätta fot, som blödt?
När klingar Zions sång för honom sött?
När jublar han på nytt vid psalmers ljud,
Som fordom lyftat hjertan upp till Gud?

Du sorgsna folk, så trött af vandring lång,
Hvart vill du fly? — hvar finna ro en gång?
Sitt bo har dufvan, räf sin kula väl,
Hvart folk sitt land, — blott grafven Israël.

3.

„On Jordan's banks.“

På Jordans strand Arabens ök man ser,
På Zions hjessa Musulmannen ber,
På Sinais brant dväljs Baalsdyrkaren, —
Och äfven der din åska slumrar än! —

Der af ditt finger sveddes taflans sten,
Der för ditt folk din skuggas klarhet sken:
Din härlighet, omhöljd af flammors skrud, —
Den dödens är, som ser dig sjelf, o Gud!

O, blicka neder i din ljungelds brand!
Slå spjutet ur och bräck förtryckarns hand!
När skall ditt land våldkräktarn jagas frå?
Hur länge skall ditt tempel öde stå?

4.

Jephtas dotter.

Då vår Gud och vårt fosterlands nöd,
O fader, ha fordrat min död,
Då för segern ditt löfte du gaf,
Må han blottas, min barm för din glaf!

Och ej sörjer, ej klagar jag mer,
Jag ej åter bland bergen går ner;
När den hand, mig är kär, skall mig slå,
Icke hugget kan smärta mig då!

Och, o fader, var säker derom,
Att mitt blod är så rent, och så from
Är min själ som din kärlek, då nu
Din välsignelse gifver mig du!

Fast bland Israëls mör der är gråt,
Herrans hjelte ej lyssne deråt!
Jag har vunnit den slagtning, du stridt,
Och det land, der du dömer, är fritt.

När förblödd är din dotter, och när
Hon är tystnad, den röst, du haft kär,
Då med stolthet du minnes mig nog;
Och förglöm ej, i döden jag log!

5.

Allt är fåfänglighet, säger Predikaren.

Jag rykte, makt och visdom hann,
Friskt ungdomsblodet lekte;
Och kostligt vin i bägarn brann,
Och flickans arm mig smekte;
Jag solade mitt hjerta, nöjd,
I skönhets varma blickar;
Och mitt var allt af jordisk fröjd,
Som kungahöghet skickar.

De dagars mängd jag öfverser,
Som hägra för mitt minne,
Då all den lust, som jorden ger,
Än tjusade mitt sinne; —
Ej dag rann upp, ej timme svann
Med nöje oförbittradt,
Jag aldrig än en prydnad fann,
Som utan plåga glittrat.

Väl markens orm af tjusaren
Blir tamd med djerfva fingrar,
Men hvem har makt att tjusa den,
Som sig kring hjertat slingrar?
Han lyssnar ej till visdoms tal,
Han döfvas ej af sången,
Men stinger der, till evigt qval,
Den själ, han slutit fången.

6.

Belsazars syn.

På tronen kungen satt,
Af höfdingar hans sal
Var fyld; i festlig natt
Brann tusen lampors tal.
Och hedningen drack rus
Ur Judas helgedom, —
Ur tusen gyllne krus,
Jehovahs egendom.

Men se! i samma sal
Och samma stund en hand
Sig öfver väggen stal
Och skref liksom på sand:
En afskild hand så vigt
Längs muren rörde sig
Och skref, en trollstaf likt,
En skrift så underlig.

Ej längre glädjen ljöd,
Monarken vardt förskräckt;
Med hämmad röst han bjöd,
Med kind af blekhet täckt:
„Haf hit de lärde fort,
De visaste på jord,
Att jaga fruktan bort
Och tyda fasans ord!"

Kaldéens spåmän, här
Er kunskap ej förslår!
Än oförklarad der
Den hemska skriften står.

Och, Babels åldersmän,
Hur djup er visdom är,
I sen blott gåtan, men
Dens tydning ingen lär!

En man, som fången var,
Ung och af utländskt blod,
Som hörde deras svar
Och skriftens språk förstod,
Las profetians dom
Vid midnattslampors sken,
Och näste dag, som kom,
Besannade den re'n:

„Belsazars magt jag såg, —
Nu är den icke mer;
Han, vägd uppå en våg,
Är lätt och uselt ler;
Hans skrud — en svepning är,
Han tronar — i en graf;
För murn står Mederns här,
Hans land jag Persern gaf.“

7.

Vid de elfver i Babel sutto vi och greto.

Vid Babylons elfver vi bidde
Och gråtande mindes den dag,
Då fåfängt för Salem vi stridde
De sista, de blodiga slag,
Och dess sörjande döttrar förspridde
Våldkräktarens hånliga lag.

Vi sågo med hjertan så tunga
På vågen, som svallade fri;
Då bjöd man en visa oss sjunga
Om Zion; ej kunde det vi.
Må förvissna min hand och min tunga
Förr'n den fröjden vår oväns skall bli!

På pilträd vår harpa upphängdes:
I träldomen hvile den sig!
Hon, Salem, då brandfacklan svängdes,
Blef minnet, det enda, af dig;
Och dess ljufliga ton aldrig mängdes
Med plågarens stämma af mig.

8.

Sanheribs nederlag.

Som en varg på en hjord kom Assyriern ned,
Och i purpur och guld glänste härarnes led;
Och som stjernor om natten, uti Galilén,
I vågen sig spegla, var lansarnes sken.

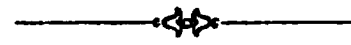
Och om qvälln var att skåda den härskara skön
Liksom löfven i skogen när sommarn är grön;
Och om morgon låg härjad den härskaran all,
Liksom löfven i skogen när höst blåser kall.

Ty dödsengeln spred sina vingar i vind,
Och hans andedrägt rörde vid fiendens kind;
Och ögonen brusto, och hjertat ej lopp,
Och aldrig de sofvande vaknade opp.

Och der springaren låg med sin näsborr så vid,
Men ej mera den frustade stolthet och strid;
Och på torfvan låg fradgan, så hvit och så kall,
Som skummet af klippslagna bränningens svall.

Och vanstäld och bleknad låg ryttarn der ock
Med rost på sin rustning och dagg i sin lock;
Och förstummadt var lägret; basunernas dån
Och sköldklang och härskri ej hördes derfrån.

Och I enkor i Assur, stor sorg är för er!
Och af harm ramla Baalsbelätena ner;
Och hedningens härsmagt, den svärdsegg ej fält,
Liksom snö i den Eviges blick har försmält.

UR
„SACRED SONGS“

af *Moore.*

1.

„*The bird, let loose.*“

När, lössläppt, österns dufva snar
    Mot kära hemmet flyr,
Hon ej sig sänker eller far
    Der sångarn qvittrar yr,
Men, höjd från jorden, skjuter tryggt
    Igenom azurskyn,
Der intet hindrar hennes flygt,
    Ej villas hennes syn.

Så gif, o Gud, min själ ock, fri
    Från oron, lidelsen,
Må, dygdens rena luft uti,
    Fly hem till dig igen! —
Af syndens töcken icke skymd,
    Af jordens lust ej störd,
Men i din sannings ljusa rymd
    På fria vingar förd!

2.

„Fallen is thy throne.“

Din tron är fallen, Israël!
Och sköflad är din prakt;
I kedjor gråta dina barn,
Ditt land är ödelagdt.
Hvar är den dagg, som födde
I Ethams öken dig?
Det moln, som för dig glödde,
Ej lyser mer din stig.

Hur högt, o Gud, Jerusalem,
Din stad, du älskat har!
Dess kärlek var dig ljuf, dess glans
Din egen ära var —
Tills ondskans brand sig höjde
Kring dyrbart oljoträ,
Och Salems prester böjde
För falska gudar knä.

Då sjönk din stjerna, Solyma! —
Då svann din ära snart,
Som ödemarkens ljung förströs
Af hvirfvelvindens fart.
De salar, öde, tego
Der dina förstar trådt;
Ej hädiskt tornen stego,
Der Baal dyrkan fått.

„Gå,“ — sade Herren — „hednafolk,
Att hennes hjertblod se!
Till jorden hennes fästen bryt —
Ej Herrans äro de! —

Tills dottren Zion skrider
    Bland döda utan tal
Och jemmerfull sig vrider
    I Hinnoms dråpodal!"

3.

„*But who shall see.*"

Men hvem skall se den dag, så stor,
    Då, Zions konung, du
Skall rycka bort det mörka flor,
    Som höljer folken nu?
Då från ditt folk försmädelsen
    Du tar kring jorden all;
Och ingen värk skall vara se'n,
    Hvar tår aftorkas skall.

Då, Juda, skall du glädjas än,
    Från hednabojan fri;
Din äras dag skall gry igen,
    Och allting nytt skall bli.
Ur lifsens källa fritt skall hvem
    Som vill få dricka då,
Och hvarje vind skall flägta hem
    Landsflykting fjerranfrå.

4.

„*Lord, who shall bear that day.*"

Hvem, Evige, hvem skall din dag uthärda,
Den flammande, då engeln stiger ner
Och svär vid dig en ed, — den fruktansvärda
För syndig verld: att ingen tid är mer, —

Och jorden frätes af din glans? — ack då
Hvem, store Gud, hvem skall för dig bestå?

När kallelsen, förfärande, har klingat:
„I döde, upp! till domen samlen er!"
Och uti brusten sky, serafomringadt
Och strålande, sitt anlet frälsarn ter,
För hvilket jord och himmel fly, — ack då
Hvem, store Gud, hvem skall för dig bestå?

När med en blick den Helige skall skilja
De ondes skara från sin rena hjord:
„Gån från mig bort, I, som ej gjort min vilja!
I gode, kommen till mitt bröllopsbord!" —
När domen, — ack för evigt! — ljuder så,
Hvem, store Gud, hvem skall för dig bestå?

5.

„Awake, arise, thy light is come."

(Es. 60 Kap.)

Statt upp, ditt ljus nu närmar sig;
Si, öfver folken mörker blifver,
De folk, som öfverglänste dig; —
Men dig Guds härlighet omgifver!

Statt upp! — från jordens alla land
Sig hedningar församla skola
Omkring ditt ljus, och i dess brand
De stolta konungar sig sola.

Lyft dina ögon upp och se!
Ur landsflykt dina söner komma,

Och till ditt sköte samlas de
Med ömhet, dina döttrar fromma.

Från Midians tält kamelers mängd
Skall sina skatter till dig bära,
Och dig skall Sabas rika ängd
Sitt guld, sin rökelse förära.

Se, hvilka äro dessa, som
Likt hvita skyar till dig fara?
Från fjerran ila de, liksom
Hem till sitt dufslag vingad skara.

Re'n öarne förbida mig;
De höga fartyg vända stäfven,
Att föra dina barn till dig,
Och deras guld och silfver äfven.

Din prakt skall Libanon bestå, —
Cypress, platan och buxbom gifva,
Att rummet, som jag träder på,
Det heliga, må härligt blifva.

Ej mer åt orättfärdighet,
Ej åt förderf ditt land skall lemnas,
Men dina murar: salighet,
Och dina portar: lof benämnas.

Ej solen mer dig lysa skall,
Ej månen mer din natt förklara;
Ditt ljus, din glans, din klarhet all
Evinnerligt skall Herren vara.

Din sol ej mera skall gå ner,
Din måne ej i mörker vändas;
Ty Herran sjelf du evigt ser,
Och dina sorgedagar ändas.

Mitt folk skall bli rättfärdiggjordt;
Den qvist, af mig är plantad vorden,
Skall grönska rikt och varda fort
Ett träd, som öfverskygger jorden.

SLAFVENS DRÖM.

Efter *Longfellow*.

Bredvid det skurna ris han låg
    Med skäran i sin hand;
Hans barm var bar, hans tofviga hår
    Begrafvet i dy och sand.
Och åter i sömnens töckenverld
    Han såg sitt fädernesland.

Igenom hans drömmars landskap flöt
    Nigern, ståtlig och bred;
Och under slättens palmträd på nytt
    En konung, en stolt, han skred
Och hörde den pinglande karavan
    Från bergstrakten stiga ned.

Sin mörkögda drottning han såg igen
    Bland barnen, de kära, stå;
De kramade handen, de kysste hans kind,
    De hängde kring halsen, de små; —
En tår ur sofvarens öga bröt
    Och föll i sanden då.

Och se'n i yrande fart framåt
    Han red längs Nigerns lopp;
Sin tygel han vred, — en gyllene ked, —
    Och under det vilda galopp
Af sabeln, som hang, så krigisk en klang
    Han hörde vid springarens hopp.

Framför sig, likt ett blodrödt baner,
Flamingoskaran han såg;
Öfver fält med blomstrande tamarind
Han följde det lysande tåg
Tills kafferns hus, vid fullmånens ljus,
Sig tedde och verldshafvets våg.

Och hur lejonet röt och hyenan tjöt,
Han hörde i mörknande natt,
Och hur nilhästen krossade rören med brak,
När den uppsteg för flodkant bratt;
Och genom hans drömmars triumf der gick
Som en trumhvirfvel segergladt.

Och frihet jublade skogen högt,
Och tusen tungor deri;
Och öknens vind instämde jemväl
Med en röst så vild och fri,
Att han spratt till i sömnen och log
Vid det väldiga glädjeskri.

Han kände ej drifvarens piska mer,
Ej dagshettan, brännande, qvaf;
Ty döden förklarat sömnens land,
Blott kroppen der låg af en slaf, —
En utnött boja, som frigjord själ
Hade brutit och kastat af.

SJÖGRÄS.

Efter *Longfellow.*

När dagjemningsstormen stiger,
Ödesdiger,
På Atlanten ner med dån,
Vredgad emot land han slungar
Våg, som gungar
Sjögräs, kommet fjerran från, —

Från Bermudas ref, från branter,
Sjunkna kanter
Af en prunkande Azor;
Från Bahama, ifrån mägtig,
Silfverpräktig
Bränning vid San Salvador;

Från de skär, der vilda sjöar
Orkney-öar
Piska och Hebriders mängd;
Ifrån vrak af skepp, från timmer,
Hvilket simmer
Öfver ödslig vattenängd. —

Ständigt slungas, slungas, slungas
Det och gungas
I oroligt verldshafs famn,
Tills det strand omsider hunnit,
Hvila funnit,
Trifves uti stilla hamn.

Skaldens själ ett haf ock formar;
När der stormar
Känslors storm med väldig fart,
Från dess skär och gömslen flyta
Till dess yta
Rika sångfragmenter snart, —

Från de öar, undersköna,
Evigt gröna,
Hvarest sanning stält sin tron;
Från der bränning härligt blänker,
Perlor stänker
Uti ungdoms varma zon;

Från den starka viljans fjällar,
Nitets hällar,
Trotsande en ocean;
Från förhoppningar, vrakblifna,
Vidt kringdrifna
Utaf skickelsens orkan. —

Ständigt slungas, slungas, slungas
De och gungas
Af oroligt hjertas svall,
Tills dem skalden sist uppskrifvit
Och de blifvit
Ha till dikt, som gömmas skall.

STABAT MATER.

Kyrklig sång från Medeltiden.

Modren stod och bittra, strida
Tårar göt vid sonens sida,
Då på korset hängd han var, —
Hon, hvars kärleksfulla hjerta
Röna fick osäglig smärta,
Ty ett svärd det genomskar.

Sorgsen, djupt förkrossad stod der
Hon, den signade, som moder
Var till Guds enfödde son.
Hjertat svider, ack, hon qvider
Och sig vrider, när han lider,
Salems konung, straff och hån!

Hvilken är väl den, hvars öga
Icke tåras, när den höga
Gudamodren så han ser?
Hvem bedröfvas ej med henne
När vid sonens qval sitt änne
Ångestfull hon böjer ner?

För de många synder våra
Såg hon Jesus plågad svåra,
Gisslad som en brottslig slaf, —

Såg sin son, den käre, blifven
Hemskt åt döden öfvergifven, —
Såg, hur andan upp han gaf.

Moder, kärleksrika, ömma,
Låt din smärta genomströmma
Mig, att ock jag sörja må!
I mitt bröst låt kärlek brinna
Till min frälsare, att vinna
Hans behag jag månde så!

Helga moder, du det verke,
Att uti min själ jag märke
Djupt intryckta Christi sår!
Af den dagen, då han slagen
Vardt för min skull, gif att jag en
Smärtans andel äfven får!

Må med dig jag tårar fälla,
Jesu marter för mig ställa
I min hela lefnadsdag!
Att med dig vid korset stånda,
Villigt dela all din vånda
Och din sorg åstundar jag.

O du himlajungfru rena,
Huldrik vill du ej förmena
Mig att klaga jemte dig!
Göre dina qval, att mina
Tankar Christi död och pina
Måtte städs tillegna sig!

Må, af Christi kärlek dragen,
Sårad svårt jag bli af slagen,
Från hans kors min lifsdryck få!
Och när deraf hjertat lågar,
Jungfru, i ditt hägn jag vågar
Framgå, att i domen stå.

Måtte korset mig bevara,
Christi död mitt lif förklara,
Genom Guds barmhertighet!
Och när döden kroppen famnar,
Gif att själen säll då hamnar
Uti himlens härlighet!

DIES IRAE.

Kyrklig sång från Medeltiden.

1. Dagen, vredens dag, upprinna
Skall en gång, och allt förbrinna, —
Skriftens ord fullbordan vinna.

2. Skräck och bäfvan sig utbreder
Då, när domarn stiger neder,
Jordens folk, att sofra eder!

3. Väldigt skall basunen skalla
Öfver grifterna och alla
Inför Herrans domstol kalla.

4. Döden, häpen, skall förfara,
Huru varelsernas skara
Uppstår, att för domarn svara.

5. Då den bok är öppnad blifven,
Uti hvilken står uppskrifven
Hvarje gerning här bedrifven.

6. Derför skola då bli dömda
Alla dåd, om än så gömda, —
Inga, inga blifva glömda.

7. Hvad skall då jag usle säga, —
Till försvarare hvem ega, —
När en from ej nog skall väga?

8. Konung hög, som, der du fälla
Bort, dock nåd vill låta gälla,
Fräls mig du, all kärleks källa!

9. Milde Jesu, du, som månde
Ock för min skull lida vånde,
Huldt du på min sida stånde!

10. Du för mig lät blodsvett flöda,
Lät på korset grymt dig döda;
Fåfäng vare ej din möda!

11. Du, som domen skall utföra,
Värdes mig rättfärdiggöra
Förr'n jag räkenskap skall göra!

12. Ångerfull min suck jag höjer,
Blygselns glöd på kinden dröjer;
Gud, haf miskund! — knä jag böjer:

13. Då du synderskan, som gråtit, —
Röfvaren jemväl förlåtit,
Mig du tillgift hoppas låtit.

14. Fast jag endast svagt kan stamma
Fram min bön, dock den anamma!
Fräls mig ifrån evig flamma!

15. Låt mig ej till gettren sällas,
Men med fåren, med de sällas
Hop på högra sidan ställas!

16. Då, när de fördömde sändas
Bort till qval, som aldrig ändas,
Låt min sorg i glädje vändas!

17. Djupt förkrossad och nedslagen,
Beder jag, af ångst betagen:
Gör mig färdig för den dagen!

18. Dagen, ack, den jemmerliga,
Då ur stoftet upp skall stiga
Syndarn, att i domen svara!

19. Värdes, Gud, miskundsam vara!
Milde Herre Jesu kär,
Oss (Dem) en evig ro beskär! Amen.

